ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ, ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΤΙΝΩΝ λυρικῶν ποιητῶν μέλη.

ANACREONTIS ET ALIORVM *Lyricorum aliquot poëtarum Odæ.*

IN *easdem* Henr. Stephani *Obseruationes.*

EÆDEM *Latinæ.*

TYPIS REGIIS.

PARISIIS, M. D. LVI.

Apud Guil. Morelium, in Græcis typographum Regium, & Rob. Stephanum.

Ioanis Arcerij Theodoreti

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ.

Ἀνακρέων Τήϊος, λυρικός, Σκυθίνου υἱός· οἱ δὲ Εὐμήλου, οἱ δὲ Παρθενίου, οἱ δὲ Ἀριστοκρίτου ἐδόξασαν. ἔγραψεν ἐλεγεῖα καὶ ἰάμβους, ἰάδι πάντα διαλέκτῳ. γέγονε κατὰ Πολυκράτην τὸν Σάμου τύραννον, ὀλυμπιάδι νβ΄· οἱ δὲ, ἐπὶ Κύρου καὶ Καμβύσου τάττουσιν αὐτὸν, κατὰ τὴν κε΄. ὀλυμπιάδα. ἐκπεσὼν δὲ Τέω διὰ τὴν Ἱστιαίου ἐπανάστασιν, ᾤκησεν Ἄβδηρα ἐν Θρᾴκῃ. βίος δὲ ἦν αὐτῷ πρὸς ἔρωτας παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ᾠδάς. καὶ συνέγραψε παροίνιά τε μέλη, καὶ ἰάμβους, καὶ τὰ καλούμενα ἀνακρεόντεια.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

τηΐου μέλη

ΕΙΣ ΛΥΡΑΝ.

Θέλω λέγειν ἀτρείδας,
θέλω δὲ Κάδμον ἄδειν.
ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
ἤμειψα νεῦρα πρώην
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
κἀγὼ μὲν ἦδον ἄθλους
Ηρακλέους· λύρη δὲ
ἔρωτας ἀντεφώνει.
χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ

μόνοις ἔρωτας ᾄδει.

ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

Φύσις κέρατα ταύροις,
ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
ποδωκίην λαγωοῖς,
λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτὸν,
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
τοῖς ἀνδράσι φρόνημα.
γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχε.
τί οὖν δίδωσι· κάλλος,
ἀντ' ἀσπίδων ἁπασῶν,
ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων.
νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον,
καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
στρέφεται ὅτ' ἄρκτος ἤδη

κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
μερόπων δὲ φῦλα πάντα
κέαται κόπῳ δαμέντα,
τότ᾽ Ἔρως ἐπισταθείς μευ
θυρέων ἔκοπτ᾽ ὀχῆας.
τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει.
κατά μευ σχίσας ὀνείρους;
ὁ δ᾽ Ἔρως, ἄνοιγε, φησί,
βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι.
βρέχομαι δέ, κἀσέληνον
κατὰ νύκτα πεπλάνημαι
ἐλέησα ταῦτ᾽ ἀκούσας·
ἀνὰ δ᾽ εὐθὺ λύχνον ἅψας,
ἀνέῳξα· καὶ βρέφος μὲν
ἐσορῶ, φέροντα τόξον,
πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην·
παρὰ δ᾽ ἱστίην καθίσας,
παλάμῃσι χεῖρας αὐτοῦ
ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.

ὁ δ᾽ ἐπεὶ χρύος μεθῆκε,
φέρε, φησί, πειράσωμεν.
τόδε τόξον ἔστι μοι νῦν,
βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
τανύει δὲ, καί με τύπτει
μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος.
ἀνὰ δ᾽ ἅλλεται καχάζων,
ξένε δ᾽, εἶπε, συγχάρηθι·
κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐστι,
σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
στορέσας θέλω προπίνειν.
ὁ δ᾽ Ἔρως χιτῶνα δήσας
ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
μέθυ μοι διακονείτω·
τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα,
βίοτος τρέχει κυλισθείς,

ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
κόνις ὀστέων λυθέντων.
τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν,
τί δὲ γῇ χέειν μάταια.
ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
πύκασον, κάλει δ᾽ ἑταίρην.
πρὶν, Ερως, ἐκεῖ μ᾽ ἀπελθεῖν
ὑπὸ νερτέρων χορείας,
σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων
μίξωμεν Διονύσῳ,
τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
κροτάφοισιν ἁρμόσαντες,
πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.
ῥόδον ὦ φέριστον ἄνθος,
ῥόδον εἴαρος μέλημα.
ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.

ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης
στέφεται καλοῖς ἰούλοις,
χαρίτεσσι συγχορεύων.
στέψον οὖν με, καὶ λυρίσω
παρὰ σοῖς Διόνυσε σηκοῖς,
μετὰ κούρης βαθυκόλπου
ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
πεπυκασμένος χορεύσω.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισι
ῥοδίνους συναρμόσαντες,
μεθύομεν ἁβρὰ γελῶντες·
ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρη
κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας
πλοκάμους φέρουσα θύρσους
χλιδανόσφυρος χορεύει.
ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος
στομάτων ἁδὺ πνεόντων,
κατὰ πηκτίδων ἀθύρων,

περιχέει λίγειαν ὀμφήν.
ὁ δ᾽ Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου
καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης
τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
κῶμον μέτεισι χαίρων.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
χαλεπῶς Ἔρως βαδίζων,
ἐκέλευσε συντροχάζειν.
διὰ δ᾽ ὀξέων μ᾽ ἀναύρων
ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
τροχάοντα τεῖρεν ὕδρος.
κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
ἀνέβαινε, κἂν ἀπέσβην.
ὁ δ᾽ Ἔρως μέτωπα σείων
ἁπαλοῖς πτεροῖσιν εἶπε,
σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΥΤΟΥ
ὄνειρον.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
ἁλιπορφύροις τάπησι,
γεγανυμένος λυαίῳ,
ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
μετὰ παρθένων ἀθύρων.
ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
ἁπαλώτεροι λυαίου,
δακέθυμά μοι λέγοντες,
διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
μεμονωμένος δ᾽ ὁ τλήμων
πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ἐρασμίη πέλεια
πόθεν πόθεν πέτασαι,

πόθεν μύρων τοσούτων,
ἐπ' ἠέρος θέουσα,
πνέεις τε καὶ ψεκάζεις.
τίς ἐστι· σοὶ μέλει δέ;
Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
πρὸς παῖδα πρὸς Βάθυλλον,
ὃν ἄρτι τῶν ἁπάντων
κρατοῦντα καὶ τύραννον.
πέπρακέ με Κυθήρη
λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
διακονῶ τοσαῦτα·
καὶ νῦν οἵας ἐκείνου
ἐπιστολὰς κομίζω·
καί φησιν εὐθέως με
ἐλευθέρην ποιήσειν.
ἐγὼ δέ, κἢν ἀφῇ με,
δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ·
τί γάρ με δεῖ πέτεσθαι
ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς,

καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
φαγοῦσα μὲν ἄγριόν τι.
τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ανακρέοντος αὐτοῦ·
πιεῖν δέ μοι δίδωσι
τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
πιοῦσα δ' ἂν χορεύσω,
καὶ δεσπότην Ανακρέοντα
πτεροῖσι συγκαλύψω.
κοιμωμένη δ', ἐπ' αὐτῷ
τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
ἔχεις ἅπαντ', ἄπελθε·
λαλιστέραν μ' ἔθηκας
ἄνθρωπε καὶ κορώνης.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΗΡΙΝΟΝ.

Ερωτα κήρινόν τις
νεηνίης ἐπώλει.
ἐγὼ δέ οἱ παραστάς,

πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
τὸ τευχθὲν ἐκπορίωμαι.
ὁ δ' εἶπε δωριάζων,
λάβ' αὐτὸν ὁππόσου λῇς.
ὅμως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,
οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης.
ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν
Ερωτι παντορέκτῃ.
δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
δραχμῆς καλὸν σύνευνον.
Ερως σὺ δ' εὐθέως με
πύρωσον· εἰ δὲ μή, σὺ
κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες
Ανακρέων γέρων εἶ,
λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει,
κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.

ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης.

ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
τί σοι λάλη χελιδών·
τὰ ταρσά σου τὰ κοῦφα
θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σου
τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
τί μευ καλῶν ὀνείρων
ὑπορθρίαισι φωναῖς,
ἀφήρπασας Βάθυλλον.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην

τὸν ἡμίθηλυν Ἄτιν
ἐν οὔρεσιν βοῶντα
λέγουσιν ἐκμανῆναι·
οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις
δαφνηφόροιο Φοίβου
λάλον πιόντες ὕδωρ,
μεμηνότες βοῶσιν.
ἐγὼ δὲ τοῦ λυαίου
καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς,
καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης,
θέλω θέλω μανῆναι.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Θέλω θέλω φιλῆσαι·
ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με·
ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
ἄβουλον, οὐκ ἐπείσθην.
ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
καὶ χρυσέην φαρέτρην,
μάχῃ με προυκαλεῖτο.

κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
θώρηχ' ὅπως Ἀχιλλεὺς,
καὶ δοῦρα, καὶ βοείην,
ἐμαρνάμην ἔρωτι.
ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον.
ὡς δ' οὐκέτ' εἶχ' ὀϊστοὺς,
ἤσχαλλεν, εἶτ' ἑαυτὸν
ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
μέσος δὲ καρδίης μευ
ἔδυνε, καί μ' ἔλυσε.
μάτην δ' ἔχω βοείην·
τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
μάχης ἔσω μ' ἐχούσης.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οὔ μοι μέλει Γύγαο
τοῦ σάρδεων ἄνακτος,
οὐδ' αἱρεῖ με χρυσὸς,
οὐδὲ φθονῶ τυράννοις·
ἐμοὶ μέλει μύροισι

καταβρέχειν ὑπήνην·
ἐμοὶ μέλει ῥόδοισι
καταστέφειν κάρηνα.
τὸ σήμερον μέλει μοι,
τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν·
ὡς οὖν ἔτ' εὐδί' ἐστί,
καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ.
μὴ νοῦσος ἤν τις ἔλθῃ,
λέγῃ, σε μὴ δεῖ πίνειν.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτάς,
ἐγὼ δ' ἐμὰς ἁλώσεις.
οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
οὐ πεζὸς, οὐχὶ νῆες,
στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος,
ἀπ' ὀμμάτων βαλών με.

ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΥΝ.

Miscell. Lib. 19. c. 9. Τὸν ἄργυρον τορεύσας
Ἥφαιστέ μοι ποίησον,
πανοπλίαν μὲν οὐχί·
τί γὰρ μάχαισι κἀμοί·
ποτήριον δὲ κοῖλον
ὅσον δύνῃ βάθυνον.
ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ
μήτ' ἄστρα, μήθ' ἁμάξας,
μὴ στυγνὸν ὠρίωνα·
τί πλειάδεσσι κἀμοί·
τί δ' ἄστρασι βοώτεω.
ποίησον ἀμπέλους μοι,
καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ,
καὶ χρυσέους πατοῦντας
ὁμοῦ καλῷ λυαίῳ
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Καλὴ τέχνα τόρευσον

ἔαρος κύπελλον ἡδύ,
τὰ πρῶτα τερπνὰ ἡμῖν
ῥόδα φέρουσιν ὥρην.
ἀργύρεον δ' ἁπλώσας,
ποτὸν ποίει μοι τερπνόν.
τῶν τελετῶν παραινῶ,
μή μοι ξένον τορεύσῃς,
μὴ φευκτὸν ἱστόρημα.
μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον,
Βάκχον εὔϊον ἡμῖν.
μύστις νάματος ἡ κύπρις
ὑμεναίοις κροτοῦσα.
χάραττ' ἔρωτας ἀνόπλους,
καὶ χάριτας γελώσας
ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,
εὐβότρυον, κομῶσαν.
σύναπτε κούρους εὐπρεπεῖς,
ἂν μὴ Φοῖβος ἀθύρῃ.

ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΙΝ ΠΙΝΕΙΝ.

Η γῆ μέλαινα πίνει,

πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν,
πίνει θάλασσα δ' αὔρας,
ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
τί μοι μάχεσθ' ἑταῖροι,
καὐτῷ θέλοντι πίνειν.

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Η Ταντάλου ποτ' ἔστη
λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
Πανδίονος χελιδών.
ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην,
ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με.
ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,
ὅπως ἀεὶ φορῇς με.
ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
ὅπως σε χρῶτα λούσω.
μύρον γύναι γενοίμην,
ὅπως ἐγώ σ' ἀλείφω.

καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,
καὶ μάργαρον τραχήλῳ·
καὶ σάνδαλον γενοίμην,
μόνον ποσὶν πατεῖν με.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Δότε μοι δότ᾽ ὦ γυναῖκες
βρομίου πιεῖν ἀμυστί·
ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
προποθεὶς ἀναστενάζω.
δότε δ᾽ ἀνθέων ἐκείνου·
στεφάνους δ᾽ οἵους πυκάζω,
τὰ μέτωπά μου ᾽πικαίει·
τὸ δὲ καῦμα τῶν ἐρώτων
κραδίη τίνι σκεπάζω.

ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Παρὰ τὴν σκιὴν Βάθυλλε
κάθισον, καλὸν τὸ δένδρον.
ἁπαλὰς σεῖε δὲ χαίτας

μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ.
παρὰ δ' αὐτῷ ἐρεθίζει
πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς.
Τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
καταγώγιον τοιοῦτον.

ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

Ο πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ
τὸ ζῆν παρεῖχε θνητοῖς,
ἐκαρτέρουν φυλάττων,
ἵν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
λάβῃ τι, καὶ παρέλθῃ.
εἰ δ' οὐδὲ τὸ πρίασθαι
τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
τί καὶ μάτην στενάζω·
τί καὶ γόους προπέμπω·
θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
τί χρυσὸς ὠφελεῖ με·
ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
πιόντι δ' οἶνον ἡδύν,

ἐμοῖς φίλοις συνᾶψαι,
ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις
πελεῖν τὴν Ἀφροδίτην.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτύχθην,
βιότου τρίβον ὁδεύειν,
χρόνον ἔγνων ὃν παρῆλθον,
ὃν ἔχω δραμεῖν, οὐκ οἶδα.
μέθετε δέ με φροντίδες,
μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.
πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
παίξω, γελάσω, χορεύσω,
μετὰ τοῦ καλοῦ λυαίου.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
τί μοι πόνων, τί μοι γόων,

τί μοι μάτην μεριμνᾶν.
θανεῖν με δεῖ, κἂν μὴ θέλω·
τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι.
πίωμεν οὖν τὸν οἶνον
τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου.
σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι,
δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου,
θέλω καλῶς ἀείδειν.
κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,
πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
ὅπλιζ', ἐγὼ δὲ πίνω.
φέρε μοι κύπελλον ὦ παῖ·
μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος
ὁ λυσίφρων, ὁ λυαῖος
ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
εἰσέλθῃ μεθυσδότας,
διδάσκει με χορεύειν.
ἔχω δὲ καί τι τερπνὸν
ὁ τᾶς μέθας ἐραστάς,
μετὰ κρότων, μετ᾽ ᾠδᾶς,
τέρπει με κ᾽ Ἀφροδίτα,
καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΕΤΑΙΡΑΝ.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
γράφε ζωγράφων ἄριστε,
ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
ἀπεοῦσαν ὡς ἂν εἴπω,
γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·

ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς
ὑπὸ πορφύραισι χαίταις
ἐλεφάντινον μέτωπον.
τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
διάκοπτε, μήτε μίσγε·
ἐχέτω δ' ὅπως ἐκείνη,
τὸ λεληθότως, σύνοφρυν
βλεφάρων ἴτυν κελαινήν.
τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς κυθήρης.
γράφε ῥῖνα καὶ παρειάς,
ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
γράφε χεῖλος οἷα πειθοῦς,
προκαλούμενον φίλημα.
τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ

χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
ὑποπορφύροισι πέπλοις.
διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν.
τάχα κηρὲ, καὶ λαλήσεις.

ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω
τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
λιπαρὰς κόμας ποίησον,
τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαίνας,
τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἡλιώσας.
ἕλικας δ' ἐλευθέρους μοι,
πλοκάμων ἄτακτα σύνθεὶς,
ἄφες ὡς θέλωσι κεῖσθαι.
ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
στεφέτω μέτωπον ὀφρῦς
κυανωτέρη δρακόντων.

μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
κεκερασμένον γαλήνῃ·
τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἕλκον,
τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης·
ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,
τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρέμαται.
ῥοδίνην δ' ὁποῖα μῆλον
χνοΐην ποίει παρειήν.
ἐρύθημα δ' ὡς ἂν αἰδοῦς
δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.
τὸ δὲ χεῖλος οὐκέτ' οἶδα
τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις
ἁπαλὸν, γέμον τε πειθοῦς.
τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς
ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
μέγα δὲ πρόσωπον ἔστω·
τὸ δ' Ἀδώνιδος παρῆλθον
ἐλεφάντινος τράχηλος.
μεταμάζιον δὲ ποίει
διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,

Πολυδεύκεος δὲ μηρούς,
διονυσίην δὲ νηδύν.
ἁπαλὸν δ᾽ ὕπερθε μηρῶν,
μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
παφίην θέλουσαν ἤδη.
φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
δύνασαι· τὰ δ᾽ ἦν ἀμείνω.
τί με δεῖ πόδας διδάσκειν·
λάβε μισθὸν ὅσον εἴπῃς.
τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.
ἢν δ᾽ ἐς Σάμον ποτ᾽ ἔλθῃς,
γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Αἱ μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
δήσασαι στεφάνοισι,
τῷ κάλλει παρέδωκαν.

καὶ νῦν ἡ κυθέρεια
ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ.
δουλεύειν δεδίδακται.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἄφες με τοὺς θεούς σοι,
πιεῖν πιεῖν ἀμυστί.
θέλω θέλω μανῆναι.
ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε
χ' ὁ λευκόπους Ὀρέστης,
τὰς μητέρας κτανόντες.
ἐγὼ δὲ μηδένα κτανὼν,
πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
θέλω θέλω μανῆναι.
ἐμαίνετο Ἡρακλῆς πρὶν,
δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
καὶ τόξον Ἰφίτειον.

ἐμαίνετο πρὶν Αἴας,
μετ᾽ ἀσπίδος κραδαίνων
τὴν Ἕκτορος μάχαιραν.
ἐγὼ δ᾽ ἔχων κύπελλον
καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
θέλω θέλω μανῆναι.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥ ΕΡΩΤΑΣ.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
ἐπίστασαι κατειπεῖν,
εἰ ἡ μαθῶδες εὑρεῖν
τὸ τῆς ὅλης θαλάσσης,
σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
μόνον ποιῶ λογιστήν.
πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
ἔρωτας εἴκοσιν θὲς,
καὶ πεντεκαίδεκ᾽ ἄλλους.
ἔπειτα δ᾽ ἐκ Κορίνθου
θὲς ὁρμαθοὺς ἐρώτων.

ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
τίθει δὲ λεσβίους μοι
καὶ μέχρι τῶν ἰώνων,
καὶ Καρίης, Ῥόδου τε
δισχιλίους ἔρωτας.
τί φὴς ἀεὶ κηρωθείς.
οὔπω σύρους ἔλεξα,
οὔπω πόθους Κανώβου,
οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσιν
ἔρως ἐποργιάζει.
τί σοι θέλεις ἀριθμεῖν
τοὺς ἐκτὸς αὖ Γαδείρων·
τῶν βακτρείων τε κ' ἰνδῶν
ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας.

ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Σὺ μὲν φίλη χελιδὼν
ἐτησίη μολοῦσα

θέρει

θέρει πλέκεις καλιὴν,
χειμῶνι δ' εἶς ἄφαντος
ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν.
Ερως δ' ἀεὶ πλέκει μευ
ἐν καρδίῃ καλιήν.
πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
ὁ δ' ὠὸν ἐστιν ἀκμὴν,
ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
βοὴ δὲ γίνετ' αἰεὶ
κεχηνότων νεοττῶν.
ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς
οἱ μείζονες τρέφουσιν.
οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς,
πάλιν κύουσιν ἄλλους.
τί μῆχος οὖν γένηται·
οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
ἔρωτας ἐκβοῆσαι.

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Μή με φύγῃς, ὁρῶσα

τὴν πολιὰν ἔθειραν.
μηδὲ ὅτι σοι πάρεστιν
ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας,
τἀμὰ φίλτρα διώξῃς.
ὅρα κἀν στεφάνοισιν
ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ.

Ὁ ταῦρος οὗτος ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι·
φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
σιδωνίην γυναῖκα.
περᾷ δὲ πόντον εὐρὺν,
τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς.
οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΙΜΕΝΩΣ ΖΗΝ.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
καὶ ῥητόρων ἀνάγκας·
τί δέ μοι λόγων τοσούτων
τῶν μηδὲν ὠφελούντων·
μᾶλλον δίδασκε πίνειν
ἁπαλὸν πόμα λυαίου·
μᾶλλον δίδασκε παίζειν
μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης·
πολιαὶ στέφουσι κάραν.
δὸς ὕδωρ, βάλ᾽ οἶνον ὦ παῖ,
τὴν ψυχήν μου κάρωσον,
βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις.
ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
χάριτες ῥόδα βρύουσι.
ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
ἁπαλύνεται γαλήνῃ.

ἴδε πῶς κολυμβᾷ νῆσσα·
ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.
ἀφελῶς δ' ἔλαμψε τιτάν·
νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται.
τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα·
καρποῖσι γαῖα προκύπτει.
καρπὸς ἐλαίας προκύπτει.
βρομίοιο στέφεται νᾶμα.
κατὰ φύλλα, κατὰ κλῶνας
καθελὼν ἤνθησε καρπός.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
νέων πλέον δὲ πίνω·
κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν.
ὁ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐστιν.
ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
παρέστι γάρ, μαχέσθω.
ἐμοὶ κύπελλον ὦ παῖ,

μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
ἐγκεράσας, φόρησον.
ἐγὼ γέρων μὲν εἰμι,
Σειλενὸν ἐν μέσοισι
μιμούμενος χορεύσω.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τότε μου ἦτορ ἰανθὲν
μούσας λιγαίνειν ἄρχεται·
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ἀπορίπτονται μέριμναι,
πολυφρόντιδές τε βουλαὶ
ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τότε λυσιπαίγμων Βάκχος
πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
δονέει μέθῃ γανώσας.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,

ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ,
βιότου μέλπω γαλήνην.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
μύρῳ εὐώδει τέγξας
δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
κατέχων, κύπριν ἀείδω.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις
τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας,
θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τόδε μοι μόνῳ τὸ κέρδος,
τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω·
τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
κοιμωμένην μέλιτταν
οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεὶς

τῆς χειρὸς, ὠλόλυξε.
δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς
πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
ὄλωλα, κ' ἀποθνήσκω.
ὄφις μ' ἔτυψε μικρὸς,
πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
μέλιτταν οἱ γεωργοί.
ἁ δ' εἶπεν, εἰ τὸ κέντρον
πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν
Ερως ὅσους σὺ βάλλεις.

ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Ιλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμελψόμεσθα δὲ Βάκχον,
τὸν ἐφευρετὴν χορείας,
τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς.
τὸν ὁμότροπον Ερωτι,
τὸν ἐρώμενον Κυθήρης.

δι' ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
δι' ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,
δι' ὃν ἀμπαύεται λύπα,
δι' ὃν εὐνάζετ' ἀνία.
τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθὲν
ἁπαλοὶ φέρουσι παῖδες·
τὸ δ' ἄχος πέφευγε μιχθὲν
ἀνεμοτρόπῳ θυέλλῃ.
τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν,
τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν.
τί σοι γάρ ἐστι κέρδος
ὀδυρομένῳ μερίμναις.
πόθεν οἶδα μὲν τὸ μέλλον·
ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
μεθύων θέλω χορεύειν,
μεμυρισμένος δὲ παίζειν
μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,

ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ποθέω μὲν Διονύσου
φιλοπαίγμονος χορείας,
φιλέω δ' ὅταν ἐφήβου
μετὰ συμπότου λυρίζω.
στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
μετὰ παρθένων ἀθύρειν,
φιλέω μάλιστα πάντων.
φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτόν.
φιλολοιδόροιο γλώττης
φεύγω βέλεμνα κοῦφα.
στυγέω μάχας παροίνους
πολυκώμους κατὰ δαῖτας.
νεοθηλαῖς ἅμα κούραις
ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων.
βίον ἥσυχον φέρωμεν.

ΕΙΣ ΤΕΤΤΙΓΑ.

Μακαρίζομέν σε τέττιξ,
ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων
ὀλίγην δρόσον πεπωκώς,
βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις·
σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα
ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι.
σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,
ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
θέρεος γλυκὺς προφήτης.
φιλέουσι μέν σε μοῦσαι,
φιλεῖ δὲ Φοῖβος αὐτός,
λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην·
τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει,
σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε,
σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΥΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν,
πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων,
ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλυβδον
περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις,
ἐδίωκε, καὶ κίχανε.
τί θέλει ὄναρ τόδ' εἶναι;
δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
ἐν ἔρωσί με πλακέντα,
διολισθανεῖν μὲν ἄλλοις,
ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΒΕΛΗ.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
παρὰ λημνίαις καμίνοις
τὰ βέλη τὰ τῶν ἐρώτων
ἐποίει, λαβὼν σίδηρον.
ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα,
ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγε.

ὁ δ᾽ Ἄρης ποτ᾽ ἐξ αὐτῆς
στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
βέλος ἠυτέλιζ᾽ Ἔρωτος.
ὁ δ᾽ Ἔρως, τόδ᾽ ἐστὶν, εἶπε,
βαρὺ, πειράσας νοήσεις.
ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης,
ὑπε μειδίασε Κύπρις.
ὁ δ᾽ Ἄρης ἀναστενάξας,
βαρὺ, φησὶν, ἆρον αὐτό.
ὁ δ᾽ Ἔρως, ἔχ᾽ αὐτὸ, φησί.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι,
χαλεπώτερον δὲ πάντων,
ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
γένος οὐδὲν εἰς ἔρωτα·
σοφίη, τρόπος πατεῖται·
μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς

ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφὸς,
διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες·
πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

ΑΛΛΟ ΩΔΑΡΙΟΝ.

Φιλῶ γέροντα τερπνὸν,
φιλῶ νέον χορευτήν.
γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
τρίχας γέρων μὲν ἐστι,
τὰς δὲ φρένας νεάζει.

ΑΛΛΟ.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου,
φονίης ἄνευθε χορδῆς,
φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
φέρε μοι νόμους κεράσω,
μεθύων ὅπως χορεύσω,

ὑπὸ σώφρονος δὲ λύαιης
μετ' βαρβίτων ἀείδων
τὸ παρθένιον βοήσω.

ΑΛΛΟ.

Αγε ζωγράφων ἄριστε,
λυρικῆς ἄκουε μούσης·
φιλοπαίγμονες δὲ βάκχαι
ἑτεροπνόους ἐναύλους·
γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
ἱλαράς τε καὶ γελώσας.
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο,
γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ

Ο τὸν ἐν πότοις ἀτειρῆ,
νέον ἐν πότοις ἀταρβῆ,
καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
τελέων θεὸς κατῆλθεν·
ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,

πότον ἄστονον κομίζων,
γόνον ἀμπέλου τὸν οἶνον,
πεπεδημένον ὀπώραις
ἐπὶ κλημάτων φυλάττειν.
ἵν' ὅταν τέμωσι βότρυν,
ἄνοσοι μένωσι πάντες,
ἄνοσοι δέμας θεητόν,
ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν,
ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου.

ΕΙΣ ΔΙΣΚΟΝ ΕΧΟΝΤΑ
Ἀφροδίτην.

Ἄρα τίς τόρευσε πόντον,
ἄρα τίς μανεῖσα τέχνα
ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ
ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης.
ἄρα τίς ὕπερθε λευκὰν
ἁπαλὰν χάραξε κύπριν
νόος ἐς θεοὺς ἀερθείς,
μακάρων φύσιος ἀρχάν.
ὁ δέ νιν ἔδειξε γυμνάν,

χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι,
μόνα κῦμα συγκαλύπτει.
ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ
βρύον ὡς ὕπερθε λευκὸν
ἁπαλοχρόοις γαλήνας
δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
ῥόθιον πάροιθεν ἕλκει.
ῥοδέων δ' ὕπερθε μαζῶν,
ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
μέσον αὔλακος δὲ κύπρις,
κρίνον ὡς ἴοις ἑλιχθὲν,
διαφαίνεται γαλήνας.
ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχοῦνται
ἐπὶ δελφῖσι χορευταῖς
δολερὸν νόον μερόπων
ἔρως, ἵμερος, γελῶντες·
χορὸς ἰχθύων τε κυρτὸς,
ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν
παφίης τε σῶμα παίζει,

ἵνα

ἵνα νήχεται γελῶσα.

ΕΙΣ ΟΙΝΟΝ.

Τὸν μελανόχρωτα βότρυν
ταλάροις φέροντες ἄνδρες
μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων·
κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες,
μόνον ἄρσενες πατοῦσι
σταφυλὴν, λύοντες οἶνον,
μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες
νέον ἐς ζέοντα Βάκχον·
ὃν ὅταν πίνῃ γεραιὸς,
τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
πολιὰς τρίχας τινάσσων.
ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
ἐρατὸς νέος ἐλυσθεὶς
ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
σκιερῶν ὕπερθε φύλλων

βεβαρημένον ἐς ὕπνον.
ὁ δ᾽ Ἔρως ἄωρα θέλγων
παρὰ δόττιν γάμων ἦλθε ἐκέσθαι·
ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων,
τότε μὴ θέλουσαν ἄγει·
μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
μεθύων ἄτακτα παίζει.

ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Στεφανηφόρου μετ᾽ ἦρος,
μέλπομαι ῥόδον τερεινόν.
σὺν ἑταίρῃ αὔξει μέλπειν·
τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάρμα·
χάρισίν τ᾽ ἄγαλμ᾽ ἐν ὥραις
πολυανθέων ἐρώτων,
ἀφροδίσιόν τ᾽ ἄθυρμα.
τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
χαρίεν φυτόν τε μουσῶν.
Γλυκὺ καὶ ποιοῦντα πεῖραν

ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς,
γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα θάλπειν
μαλακαῖσι χερσὶ κούφαις
προσάγοντ' ἔρωτος ἄνθος,
ὡσοφῷ τὸ δ' αὐτὸ τερπνὸν,
θαλίαις τε καὶ τραπέζαις,
διονυσίαις θ' ἑορταῖς.
τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν·
ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἠώς,
ῥοδοπήχεες δὲ νύμφαι,
ῥοδόχρους δὲ κ' Ἀφροδίτα
παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ,
τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
τόδε καὶ χρόνον βιᾶται.
χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
φέρε δὴ φυὴν λέγωμεν,
χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάττης
δεδροσωμένην Κυθήρην

ἐλόχευε πόντος ἀφρῷ,
πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην
κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεύς,
τότε καὶ ῥόδων ἀγητὸν
νέον ἔρνος ἤνθισε χθών,
πολυδαίδαλον λόχευμα·
μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,
ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
φυτὸν ἄμβροτον λυαῖε.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμιλῶ,
ἐσορῶν πάρεστιν ἥκω·
τότε δὴ τότ' ἐς χορείην
ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.
παρέιμενόν με κυβήβα·
παράδος, θέλω στέφεσθαι.
πολιὸν δὲ γῆρας ἐκάς.

νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοι τις
φερέτω ῥοιὰν ἀπ' ὀπώρης,
ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν,
δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
δεδαηκότος δὲ πίνειν,
χαριέντως δὲ μανῆναι.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΡΩΝΤΑΣ.

Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι
πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι.
καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
ἐγνώρισεν τιάραις.
ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς·
ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΝΑ-ΚΡΕΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ
τινῶν λυρικῶν μέλη σποράδην.

ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

Ὁ δραπέτας μ' ὁ χρυσὸς
ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς
διωκέμοις τε ταρσοῖς,
ἀεὶ δ' ἀεί με φεύγει,
οὐ μὴν διώκω· τίς γὰρ
μισῶν θέλει τι θηρᾶν.
ἐγὼ δ' ἄφαρ λιασθεὶς
τοῦ δραπέτα τοῦ χρυσοῦ,
ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις
φέρειν ἔδωκα λύπας,
λύρην δ' ἑλὼν, ἀείδω
ἐρωτικὰς ἀοιδάς.
πάλιν δ' ὅταν με θυμὸς
ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
προσεῖπεν ὁ δραπέτας.
φέρων μέθαν δ' οἱ φροντίδων,

ἑκὼν μιν ὡς μεθ' ἡμῶν
λύρης γαμῶμαι λαιόν.
ἄπιστ' ἄπιστε χρυσέ,
ἔτ' ἂν δόλοις με θέλγῃς,
πλέον χρυσοῦ νεῦρα.
πόθοις κέκλυθι ἀδεῖς.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω.
ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
μελέτη δ' ἔπεσι παντί
σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
λιγυρὸν μέλος κροαίνων,
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
ἅ τε τὶς κύκνος Καΰστρου
πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων
ἀνέμου σύναυλον ἠχώ.
σὺ δὲ μοῦσα συγχόρευε·
ἱερὸν γάρ ἐστι Φοίβου

κιθάρη, δάφνη, τρίποσι τε.
λαλέω δ' ἔρωτα Φοίβου
ἀνεμώλιον τὸν οἶστρον·
σαόφρων γὰρ ἐστι κούρα·
τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον,
φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν.
φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπήχει.
ὁ δὲ Φοῖβος, ἦε Φοῖβος,
κρατέειν κόρην νομίζων,
χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον,
ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.
ἄγε θυμὲ πῆ μέμηνας,
μανίην μανεὶς ἀρίστην.
τὸ βέλος φέρε κρατύνων,
σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθῃς.
τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης
ἄφες, ὡς θεοὺς ἐνίκα·
τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ
τὸν ἀοίδιμον μελιστήν.
φιάλην προπῖνε παισί,

φιάλην λόγων ἐραννήν,
ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο
παραμύθιον λαβόντες,
φλογερὸν φυγόντες ἄστρον·
σὺ γὰρ δόλῳ, σύ τοι φθόνῳ
Ερωτ' ἔθηκας ἄνδρασι.
λύρην δ' ἀλίπαστον εὖ
φιλαμμέτου τε κεδνῶν,
πόθων κύπελλα κρίνῃ.
ὅταν θέλῃς δὲ φεύγῃς.
λύρης δ' ἐμῆς ἀοιδὴν
οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
ξείνοισι δ' ἄγχι μουσῶν
δολίοις ἀπίστοις ἀνθρώποις.
ἐμοὶ γὰρ τῷ λυροκτύπῃ
μούσας φρεσὶν ἀποίκους
ἀχλυδέας ὀρίνοις,
αἴγλαν τε λαμπρωπώοις.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Τί καλόν ἐστι βαδίζειν
ὅπου λειμῶνες κομῶσιν,
ὅπου λεπτὴν ἡδυτάτην
ἀναπνεῖ ζέφυρος αὔρην,
κλῆμα τὸ βάκχιον ἰδεῖν,
χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
ἁπαλὴν παῖδα κατέχων
κύπριν ὅλην πνέουσαν.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη
κρόταφοι, κάρα δὲ λευκόν.
χαρίεσσα δ' οὐκ ἔτ' ἥβη
πάρα, γηραλέοι δ' ὀδόντες
γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς
βιότου χρόνος λέλειπται.
διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω
θαμὰ, τάρταρον δεδοικώς.
ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς

μυχὸς, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον
καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄγε δὴ φέρ' ἡμὶν ὦ παῖ
κελέβην, ὅπως ἄμυστιν
προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας
ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
κυάθους, ὡς ἂν ὑβριστιάσω
ἀνὰ δηὖτε βασσαρήσω. *

ΚΑΙ ΜΕΤ' ΟΛΙΓΑ.

Ἄγε δηὖτε, μηκέτ' οὕτω
πατάγῳ τε κ' ἀλαλητῷ
σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν

μέλπομαι, βρύοντα μίτραις
πολυανθέμοις ἀείδων.
ὁ δὲ καὶ θεῶν δυνάστης,
ὁ δὲ καὶ βροτοὺς δαμάζει.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γουνοῦμαί σ' ἐλαφηβόλε
ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν,
ἵκου νῦν ἐπὶ ληθαίου
δίνησι· θρασυκαρδίων
ἀνδρῶν ἐσκαθόρα πόλιν
χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολιήτας.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πῶλε Θρηΐκη, τί δή με
λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δὲ
μηδὲν εἰδέναι σοφόν.

ἴσθι τοι καλῶς μὲν ἄν τοι
τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ᾽ ἔχων, στρέφοιμι
ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι,
κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ᾽· οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ᾽, οὐδ᾽ ἅμα τῶνδε.

ΤΩΝ ΕΞΗΣ ΣΚΟΛΙΩΝ ΤΑ μὲν Ἀνακρέοντι, τὰ δὲ Ἀλκαίῳ ἀνατίθεται· τίνα δὲ τίνος ἐστὶ διακρῖναι οὐ ῥᾴδιον.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν διονύσιον ἐς
χορόν.
εἴθ᾽ ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυ-
σίον,

καί με καλὴ γυνὴ φορέοι καθαρὸν θεμέ-
νη νόον.

ΑΛΛΟ.

Ἀδμήτου λόγον ὦ ᾿ταῖρε μαθὼν, τοὺς
ἀγαθοὺς σέβου,
τῶν δειλῶν δ᾽ ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς
ὀλίγη χάρις.

ΑΛΛΟ.

Α ὗς τὴν βάλανον τὴν μὲν ἔχει, τὴν
δ᾽ ἔραται λαβεῖν·
κἀν ἐγὼ παῖδα καλὴν τὴν μὲν ἔχω, τὰν
δ᾽ ἔραμαι λαβεῖν.

ΑΛΛΟ.

Πόρνη καὶ βαλανεὺς τωὐτὸν ἔχουσ᾽ ἐμ-
πεδέως ἔθος,
ἐν ταὐτᾷ πυέλῳ τόν τ᾽ ἀγαθὸν τόν τε κακὸν
λόει.

ΑΛΛΟ.

Ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι·
ἐπεὶ δὲ κἂν πόντῳ γένηται,
τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΙΝΑ.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα.
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

ΑΛΛΟ.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις·
οὔ τινα γὰρ τοιόνδε νέον ὁ φιλαίματος Ἄρης
ἠνάρισε στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

ΑΛΛΟ.

καὶ σὲ Κλεηνορίδη πόθος ὤλεσε πα-
τρίδος αἴης,
θαρσήσαντα νότου λαίλαπι χειμερίῃ.
ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος. ὑγρὰ δὲ τὴν σὴν
κύματ' ἐφ' ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

ΑΛΛΟ.

ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ', Ἑλικωνιάς. ἡ δὲ παρ' αὐτὴν
Ξανθίππη. Γλαύκη δ' ἡ σχεδὸν ἐρχομένη.
ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσι
κισσὸν καὶ σταφυλήν, πίονα καὶ χίμαρον.

ΑΛΛΟ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΥΡΩΝΟΣ ΒΟΥΝ.

Βουκόλε τὴν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ
Μύρωνος
βοΐδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς.

ΑΛΛΟ ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Βοΐδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ' ὑ-
πὸ γήρως

χαλ-

χαλκωθὲν σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ φίλος ὃς κρατῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων,
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει.
ἀλλ' ὅς τις μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

ΑΛΚΑΙΟΥ.

Ὕει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὠρανῷ μέγας
χειμὼν, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥοαί. *
κάββαλλε τὸν χειμῶν' ἐπὶ μὲν τίθεις
πῦρ, ἐν δὲ κιρνὰς οἶνον ἀφειδέως
μελιχρὸν, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
μαλθακὸν ἀμφὶ γνόφαλλον. *

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον

περιτέλλεται·
ἁ δ' ὥρα χαλεπά· πάντα δὲ διψᾷ ὑπὸ
καύματος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν. δάκτυλος ἁμέρα·
καδ δ' ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις, αἶ τὰ ποικίλα. *
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Διὸς υἱὸς λαθικηδέα
ἀνθρώποισιν ἔδωκ'. ἔγχεε κιρνὰς ἕνα καὶ δύο
πλείαις. κὰκ κεφαλᾶς δ' ἀτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ
ὠθείτω, ἕνα πρὸς δύο ὕδατος πρὸς τρεῖς ἀκράτου.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται·
τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσον ναῒ
φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ.
Χείμωνι μοχθεῦντες μεγάλῳ. καλαὶ

πὰρ μὲν γὰρ ἄντλος ἱστοπέδαν ἔχει.
λαῖφος δὲ πᾶν ἄδηλον ἤδη,
καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό·
χαλῶσι δ' ἄγκυραι.

ΣΑΠΦΟΥΣ ΤΗΣ λεσβίας ᾆσμα εἰς Ἀφροδίτην.

Ποικιλόθρον' ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί σε
μή μ' ἄταισι μηδ' ἀνίαισι 'μνα
πότνια θυμόν.
ἀλλὰ τῆδ' ἔλθ' αἴποτε, κατ' ἔρωτα,
τᾶς ἐμᾶς αὐδᾶς ἀΐοις, ἇς πολλά-
κ' ἔκλυες· πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα,
χρύσεον ἦλθες
ἅρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δέ σ' ἆγον
ὠκέες στρουθοί, πτέρυγας μελαίνας
πυκνὰ δινέοντες ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω.

αἶψα δ' ἐξίκοντο. τὺ δ' ὦ μάκαιρα
μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
ἤρε' ὅττι δ' ἦν τὸ πέπονθα, κ' ὅττι
δεῦρο καλεῖμι·
κ' ὅττ' ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι
μαινόλᾳ θυμῷ, τίνα δ' αὖτε πειθὼ,
καὶ σαγήνευσαν φιλότητα· τίς σ' ὦ
Σαπφοῖ ἀδικεῖ.
καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
αἰ δὲ δῶρα μὴ δέχετ', ἀλλὰ δώσει·
αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλήσει,
κ' ὅττι κελεύῃς.
ἐλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
ἐκ μεριμνᾶν· ὅσσα δέ μοι τελέσσαι
θυμὸς ἱμείρει, τέλεσον, σὺ δ' αὐτὰ
σύμμαχος ἔσσο.

ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα,
καὶ πληϊάδες, μέσαι δὲ

νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὥρα,
ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Φαίνεταί μοι κεῖνος ἴσος θεοῖσιν
ἔμμεν' ἀνὴρ, ὅστις ἐναντίον τοι
ἰζάνει καὶ πλασίον ἁδὺ φωνού-
σας ὑπακούει,
καὶ γελώσας ἱμερόεν· τό μοι τὴν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·
ὡς ἴδον σε, βρόχον ἐμοὶ γὰρ αὔδας
οὐδὲν ἔθ' ἥκει.
ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἔαγ'· ἂν δὲ λεπτὸν
αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν·
ὀμμάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι· βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι·
καδ δ' ἱδρὼς ψυχρὸς χέεται· τρόμος δὲ
πᾶσαν αἱρεῖ· χλωροτέρη δὲ ποίας
ἐμμί· τεθνάναι δ' ὀλίγου δέουσα
φαίνομαι ἄπνους.

HENRICVS STEphanus lectori S.

Quum variæ, quibus distineor, occupationes è medio studiorum cursu me reuocassent: nec quod illis eripere tempus poteram, ad seria tractãda satis esset: interim quod dabatur, accipiens, eas Anacreontis Odas, quas iam antè Gallicas feceram, in aliquot amicorum gratiam Latinè quoque aggressus sum vertere. Iam verò extrema manu operi imposita, quum eò rem deductam viderem, vt quæ meis intimis dicaueram, cum externis etiam communicanda forent: quo plures huius mei laboris futuri essent participes, eo maiorem cautionem & diligentiam adhibendã mihi existimaui. Feci itàque non inuitus, vt quæ vertendo hoc poeta, tanquam aliud agens, obseruaram, ea in commentariolum redigerem: quo tum meæ interpretationis alicubi rationem tibi redderem: tum etiam in locis difficilioribus labore meo tuum aliqua ex parte subleuarem. Vale: si quid nouisti rectius istis, Candidus imperti: si non, his vtere mecum.

HENR. STEPHANI OBSERVATIONES

In Anacreontis carmina.

Pag.1. Θέλω λέγειν Ἀτρείδας. In altero exemplarium, nimirum in eo quod in libro, id est cortice, scriptum reperi, primũ locum occupat hæc oda: & rectè, meo quidem iudicio. Proponit enim in hac versuum suorum argumentum: idque, lepido vtens commento, quo se quodammodo excusare velle uidetur. Cui non dissimile illud est à quo primum Amorum librum exorsus est Ouidius, vt enim hic in lyram suam, ita ille in Cupidinem culpam reiicit: vbi ait, Arma graui numero, violentáque bella parabam Edere, &c. Idem in 3. duobus versibus hoc ipsum complexus est, hoc modo, Quum Thebæ, quum Troia foret, quum Cęsaris acta, Ingenium mouit sola Corinna meum. Anacreon quoque Atridas quũ dicit, Troiana bella: quum Cadmũ, Thebana intelligit. nam respõdent hi duo primi uersus illis, Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης, ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτάς.

Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν ἥρωες. Ouid. Elegia 1. lib. 2. Amorum, quum dixisset, Ausus eram (memini) cælestia dicere bella, &c. ita tandem claudit elegiam, heroum clara ualete Nomina: nõ

apta eſt gratia veſtra mihi.

2 Λέουσι χάσμ' ὀδόντων. In cortice propemodũ fugiebat oculos hoc uerbum χάσμα, ſed in altero exemplari facilè legebatur. Hoc autem uocabulo vtitur & Plutarchus eodem modo, quũ ait, διὰ τί τῶν θηρείων ἡ ἄρκτος ἥκιστα διεσθίει τὰ δίκτυα, καί τοι καὶ ἀλώπεκες διεσθίουσι. πότερον ἐνδοτάτω τοὺς ὀδόντας ἔχουσα τοῦ χάσματος, ἥκιστα πρὸς τὰ λίνα ἐξικνεῖται· προεμπίπτει γὰρ τὰ χείλη διὰ πάχος καὶ μέγεθος. Hiatum appellãt etiam Latini. ὀδόντων autem uidetur dixiſſe pro στόματος, quia dente maximè timẽdus eſt leo: unde Alcibiadi quum obieciſſet quidam, δάκνεις ὡς αἱ γυναῖκες, οὐ μὰ Δία, εἶπεν, ἀλλ' ὡς οἱ λέοντες.

Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα. Interpretatus ſum φρόνημα, prudentiam: ut idẽ ſit hoc loco quod φρόνησις. nam quis neſcit eam uiris eſſe peculiarem, nec in muliebre ingenium cadere eam uim ratiocinandi quæ in uiros? non ſum tamen interim ignarus φρόνημα etiam animi magnitudinẽ & ferociã ſignificare. Sed quorſum iſtuc? præſertim quum multæ feræ magnos gerant ſpiritus: omniũ autem maximè leo ipſe, qui etiã magnanimus proprerea dicitur à poetis. Sed & Phocylides quum enumeraſſet ea quæ à Deo animantibus ratione carentibus tributa ſunt, concludit, λόγος δ' ἔρυμ' ἀνθρώποισι.

Γυναιξὶν οὐκέτ' εἶχεν. non iam poterat δοῦναι φρόνημα, vel quòd rẽ iam uni dono datã, alteri

donare non posset: uel quòd mulierum leui & mobili ingenio non satis hoc munus conueniret. Ego uerti ad uerbum, ut ambiguum sensum retinerem.

Στρέφεται ὅτ' ἄρκτος ἤδη. Hom. Odyss. ε, de Vlysse loquens,

-οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην,
Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,
Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει,
Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο.

Ouid. lib, I. Trist. Iámque moræ spatium nox præcipitata negabat, Versáque ab axe suo Parrhasis Arctos erat.

5 κατά μευ σχίσας ὀνείρους. Non est ἀνακόλουθος oratio. imitatur enim vulgarē sermonis formam, perinde ac si dicat, Quis pulsat fores? certe tu, quisquis is es, intempestiuè aduenis. interturbabis enim mea somnia. vt alibi dixit, Τί μευ καλῶν ὀνείρων ἀφήρπασας Βάθυλλον. Est autē κατά μευ σχίσας, pro κατασχίσας. vt alibi, ἀνὰ δ' αὖθι λύχνον ἅψας, pro ἀνάψας. &, ἀνὰ δ' ἅλλεται καχάζων, pro ἀνακαχάζων. nam tmesi frequenter vtitur.

Ἐσορῶ φέροντα τόξον. Scio dici posse βρέφος φέροντα τόξον, eo modo quo dicitur τέκνον φίλε, vt nō vocis, sed significationis ratio habeatur. Verùm quia μὲν particulam solet & debet sequi δέ, lego φέρον δέ. quod enim dicit, est eiusmodi, Fores tandem meas aperui: & puerulum qui-

dem conſpicio,(quem ille mihi ſe eſſe dixerat) ſed huiuſmodi,qui arcu & pharetra iunctus eſſet,aláſque geſtaret.

Παρὰ δ' ἱστίῃ καθίσας. Rectè ἱστίῃ Ionicè,nec mutari debet.

6 Τόδε τόξον ἐστί μοι νῦν. Si pro ἐστί,legamus εἴ τι, interpunctio eſſe debet poſt τόξον, nó poſt verbum πειράσωμαι, vt ſit, πειράσωμεν τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν βλάβεται,&c. Alibi tamen ſine caſu vſus eſt eodem verbo,vbi ait, ὁ δ' ἔρως, πόσ' ἐστὶν, εἶπε, βαρὺ, πειράσας νοήσῃς.

Καχάζων. Sic vet. non καγχάζων, quod verſus non recipit. nec Latini γ retinent, quum Cachinnor dicunt.

Ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα Κόνις ὀστέων λυθέντων. Sic in quodam epigram. ἐν δ' ἀχέροντι Ὀστέα καὶ σποδιὴ παρθένε κεισόμεθα.

7 Ῥόδον ἔαρος μέλημα. Hic nouè poſitus eſt tribrachys anapæſti loco,ita tamen legere malim quàm inuerſo ordine, ἔαρος ῥόδον μέλημα. Nam facilè adducor vt credam hũc pedem fuiſſe admiſſum à poeta,dum captat leporem illum qui eſt ex eiuſdem principij repetitione,qua mirifice gaudet: vt alibi,

Τὸν ἐφολβρεταῖ χορείας, Τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπὰς,
Τὸν ὁμόσπορον ἔρωτι, Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης. quibus alios quatuor ſubiungit, qui & ipſi initium idem habent.

8 Κατὰ κισσοῖσι βρέμοντας. Quibuſdam legẽdum videtur κατακισσοῖσι vno verbo, id eſt κισσῷ κεκα-

λυμμένοις. quorum ego iudicium ſequor. ſed participium βρέμοντας mihi ſuſpectum eſt.

Κατὰ πηκτίδων ἀθύρων Προχέει. Legitur & mutato ordine, ἀθύρει προχέων.

10 Ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι. Nemini ſcrupulum hic locus inijciat. nam conſtat particulam δὲ ob φ ſequens hic produci, quemadmodum & in illo verſu, Χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι. in illo item, Ῥόδα φέρουσαι ὥρην.

11 Τίς ἐστι, σοὶ μέλει δέ. Crediderim ego hic legẽdum, οὐ δ' ἐστί σοι μέλημα. vt apud Theocritũ initio eidylij 44. cum alter dixiſſet, ὡς χρόνιος, reſpondet alter, χρόνιος, οὐδέ τοι τὸ μέλημα.

Καὶ νῦν οἵας ἐκείνου. Suſpicor legendum ὁρᾷς, vt ſit δεικτικῶς prolatum per parentheſin.

Καὶ δένδρεσι καθίζειν. Poteſt huiuſmodi datiuis addi litera ν, poteſt & prætermitti. Idem dictũ puta de ſimilibus locis. vt, ἐν ὄρεσι βοῶντα. Item, οὐδ' ἄγρασι βοώντω. & ſiqui ſunt alij. Memini enim me legere apud quendam Grammaticum huiuſmodi datiuis non adſcribi plerunque ν, ne duriorem efficiat orationem. intelligi tamen potentia, vt illi loquuntur.

Καὶ δεσπότην Ἀνακρέοντα Πτεροῖσι συγκαλύψω. Videnum legendum ſit, καὶ δεσπότην ἐμοῖσι Πτεροῖσι συγκαλύψω. aut ſi non ἐμοῖσι, aliquid ſimile poſtulet locus. nã accuſatiuus hic Ἀνακρέοντα videtur ex ſcholio irrepſiſſe.

13 Τὸ πευχθὲν ἐκπωρίωμα. Legitur & πυχθέν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες. Palladas hãc Anacreõtis

odam ſuam fecit, mutato tantum genere carminis. extat enim hoc illius epigramma,

Γηραλέον με γυναῖκες ἀποσκώπτουσι, λέγουσαι
εἰς τὸ κάτοπτρον ὁρᾶν λείψανον ἡλικίης.
ἀλλ' ἐγὼ εἰ λευκὰς φορέω τρίχας, εἴτε μελαίνας,
οὐκ ἀλέγω, βιότου πρὸς τέλος ἐρχόμενος.
εὐόδμοις δὲ μύροισι καὶ εὐπετάλοις στεφάνοισι,
τῷ Βρομίῳ παύω φροντίδας ἀργαλέας.

Quod dixit Anacreon τὰ τερπνὰ παίζειν, latius à Pallada explicatũ eſt, Sed ita tamen vt uim uerborum non expreſſerit. Horatius eodem ferè modo dixit, Amori dare ludũ. Ouidius hoc vocat Ludere. Ego uerti, Vacare amoribus iocíſque, ſecutus quendã ipſius Horatij verſum, quem ex Mimnermo tranſtulit.

14 Εἴτ' εἰσὶν εἴτ' ἀπῆλθον. Mira eſt ἀφέλεια τοῦ λόγου in hoc poeta, vt hic vides in uerbo ἀπῆλθον. In nullum certè melius quàm in hũc illud Fabij quadrare poſsit, Eſſe in hoc quandam iucunditatem inaffectatam, ſed quam nulla affectatio con ſequi poſsit. Vnde & Horatius verè de ipſo pronunciauit, Qui perſæpe caua teſtudine fleuit amorem Nõ elaboratum ad pedẽ. Quotquot ergo dulcedini & ſuauitati orationis ſtuduerunt, huius tanquàm optimi magiſtri, veſtigia ita ſecuti ſunt, ut ne à verbis quidem eius diſcedere uoluerint. Ac ne longe abeam, hoc verbum ἀπῆλθον eo ſenſu paſsim apud illos reperies: ſed in præſentia mihi ex multis vnus ille locus ſuccurrit,

-ὅτι σοῦ τὸ πρὸ ὄρθρου ἀπῆλθε Κεῖνο τὸ τῆς λύσδου βάσκανε χειόπρον.

Τί σοι θέλεις ποιήσω, Τί σοι λάλη χελιδών. Agathias Scholasticus hanc odam est in suo epigrāmate imitatus, cuius initium est,

Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νύκτα κινύρομαι, εὖτε δ' ἐπέλθη
ὄρθρος, ἐλινύσαι μικρὰ χαριζόμενος,
ἀμφιπερικτρύζουσι χελιδόνες, &c. Nam quod dixit Anacreon, ὑπορθρίαισι φωναῖς, dicit ille, εὖτε δ' ἐπέλθη ὄρθρος. & pro, Τί μου καλῶν ὀνείρων Ἀφήρπασας Βάθυλλον, dicit,

Βαιὸν ἵνα κνώσσοιμι· ἴσως δέ τις ἥξει ὄνειρος,
ὅς με ῥοδανθείοις πήχεσιν ἀμφιβάλοι. Erat autem Ῥοδάνθη eius amica. Hæc obseruatione sunt digna, & vt ipsi discamus cautè imitari veteres, & si quid apud illos occurrat, quod in rē nostrā sit, ita in vsum nostrū illud vertere, vt non aliunde tamen petitum, sed domi natum videatur.

16 Οὔ μοι μέλει Γύγαο Τοῦ σαρδίων ἄνακτος. Dicitur &, σάρδης σάρδεων, & σάρδιες σαρδίων, vt in quodam epigrammate, Σάρδιες αἱ τὸ πάλαι Γύγου πόλις. Potes igitur hic legere σαρδίων, si magis tibi probatur: nam vtraque lectio reperitur.

Οὐδ' αἱρέει με χρυσός. Legitur & sic, οὐδ' ἔλε πω με χρυσός.

17 Λέγῃ σε μὴ δεῖ πίνειν. Legendum videtur aut μηδὲ πίνειν, aut μή τι πίνειν pro μὴ ἔτι. vt ἤ τι dicitur pro ἢ ἐπί.

18 Τὸν ἄργυρον πρίασας. Legitur & πρίω. nescio autem cur lib. 2. Epigramm. Græcorū con

iungatur hęc oda cum ſuperiore, cuius initium eſt, Οὔ μοι μέλει Γύγαο. Nam in veteribus libris eo eſt collocata loco quo hic vides: & Gellius ſeorſum ab altera hanc citat lib. 19. vbi quęrit ecquis Latinorum poetarum tam fluentes carminum delicias fecerit.

Ποίει δέ μοι κατ᾽ αὐτό. Legitur &, Καὶ μὴ ποίει κατ᾽ αὐτό.

Τί πλειάδεσσι κἀμοὶ, Τί δ᾽ ἄσχασι Βοώτω. Legitur & ſic, Τί πλειάδων μέλει μοι, Τί δ᾽ ἀστέρος Βοώτου. Sed prior lectio magis mihi placet, quòd reſpondeat ſuperioribus illis, Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί. Quo etiã modo dixit alibi, Μέθεπέ με φροντίδες, Μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω. ſic dixit quidam, Ελπὶς καὶ σὺ τύχη μέγα χαίρετε, τὸν λιμέν᾽ εὗρον· Οὐδὲν ἐμοὶ χ᾽ ὑμῖν. Præterea lib. 2. Epigrãmm. Græcorum ita clauditur hæc oda, Μὴ συγνὸν ὠρίωνα. Αλλ᾽ ἀμπέλους χλοώσας, Καὶ βότρυας γελῶντας, Σὺν τῷ καλῷ λυαίῳ. ſed melior Gellij lectio, quæ conſentit cum noſtra. Verſa autem fuit olim à nõnullis hæc oda, qui pro Bathyllo profundum interpretati ſunt. quũ nec vllus ſenſus ita poſſit ex hoc loco elici, nec diminutiua hoc modo fiant, à βαθὺς βάθυλλος. ſed vt Ηρακλῆς Ηρυλλος, Αριστοκλῆς Αρίστυλλος, ſic Βαθυκλῆς Βάθυλλος. Præterea vel ex Horatio notum debuit eſſe hoc nomen.

Καλὴ τέχνα. legitur & καλλιτέχνα

19. Γοπὸν ποίει μοι τερπνόν. ſi iambicum dimetrum catalecticum facere velis, legendum erit, com-

mutato verborum ordine, Τερπνὸν πίνει ποτὸν μοι. ſed in hac oda vt & in aliis nõnullis, ſunt variè mixti verſus: ex quibus hi duo ſunt dimetri ἀκατάληκτοι, Μᾶλλον πίει Διὸς γόνον, &, Σωώσατε κούροις ἀρετῆς.

20 Η Ταντάλου ποτ' ἔστη λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις. Nõ puto poetam aliter ſcripſiſſe quàm ἔστη, imò etiã voluiſſe ludere in his duobus ὁμοιοτελεύτοις, ἔστη & ἔστην. Eſt autẽ valde proprium ἔστη de ſaxo, quod natura rigidũ eſt & immobile. Ita dixit Tibullus, Stare vel inſanis cautes obnoxia ventis.

Εγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην. Extat epigramma Διονυσίου σοφιστοῦ, in quo ludit eodem fere modo quo hic. initium eius eſt hoc,

Εἴθ' ἄνεμος γενόμην, σὺ δέ γε στείχουσα παρ' αὐγὰς
Στήθεα γυμνώσαις, καί με πνέοντα λάβοις.

Εἴθε ῥόδον γενόμην ὑποπόρφυρον, ὄφρα. &c. ſic apud Theocritum vouet quidã paſtor, εἴθε γενοίμαν Α βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν. ſic in quodã ſcolio, Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη, Καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιον ἐς χορόν. Εἴθ' ἄπυρον καλὸν, &c. Ouidius mittẽs annulum ad amicam, tandem ait,

O vtinam ſubito fieri mea munera poſſem,
Artibus Aeæis, Carpathiíque ſenis.
Tũc ego te cupiã dominę tetigiſſe papillas, &c.

21 Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν. Propriè locutus eſt. nam, vt inquit Pollux, τὸ τῶν μαστῶν τῶν γυναικείων ζῶσμα, ταινίαν ὠνόμαζον καὶ ταινίδιον. Ego ſtrophiũ interpretatus ſum, veteres Latinos ſecutus.

iungatur hęc oda cum superiore, cuius initium est, Οὔ μοι μέλει Γύγαο. Nam in veteribus libris eo est collocata loco quo hic vides: & Gellius seorsum ab altera hanc citat lib. 19. vbi quęrit ecquis Latinorum poetarum tam fluentes carminum delicias fecerit.

Ποίει δέ μοι κατ' αὐτό. Legitur &, Καὶ μὴ ποίει κατ' αὐτό.

Τί πλειάδεσσι κἀμοί, Τί δ' ἀστέρι Βοώτω. Legitur & sic, Τί πλειάδων μέλει μοι, Τί δ' ἀστέρος Βοώτου. Sed prior lectio magis mihi placet, quòd respondeat superioribus illis, Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί. Quo etiã modo dixit alibi, Μή τι πῃ με φρόντιδες, Μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω. sic dixit quidam, Ἐλπὶς καὶ σὺ τύχη μέγα χαίρετε, τὸν λιμέν' εὗρον· Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν. Praeterea lib. 2. Epigramm. Graecorum ita clauditur haec oda, Μὴ συγνὸν ὤειωνα. Ἀλλ' ἀμπέλους χλοώσας, Καὶ βότρυας γελῶντας, Σὺν τῷ καλῷ Λυαίῳ. sed melior Gellij lectio, quae con sentit cum nostra. Versa autem fuit olim à nõnullis haec oda, qui pro Bathyllo profundum interpretati sunt. quũ nec vllus sensus ita possit ex hoc loco elici, nec diminutiua hoc modo fiant, à βαθὺς βάθυλλος. sed vt Ἡρακλῆς Ἥρυλλος, Ἀρισοκλῆς Ἀρίσυλλος, sic Βαθυκλῆς Βάθυλλος. Praeterea vel ex Horatio notum debuit esse hoc nomen.

Καλὴ τέχνα. legitur & καλλιτέχνα

19. Γονὴ ποίει μοι πρῶτον. si iambicum dimetrum catalecticum facere velis, legendum erit, com-

mutato verborum ordine, Τερπνὸν πιέει ποτόν μοι. ſed in hac oda vt & in aliis nõnullis, ſunt variè mixti verſus: ex quibus hi duo ſunt dimetri ἀκατάληκτοι, Μᾶλλον πίει Διὸς γόνον, &, Σωάπτε κούροις εὐπρεπεῖς.

20 Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις Nõ puto poetam aliter ſcripſiſſe quàm ἔστη, imò etiã voluiſſe ludere in his duobus ὁμοιοπτώτοις, ἔστη & ἔπτη. Eſt autẽ valde proprium ἔστη de ſaxo, quod natura rigidũ eſt & immobile. Ita dixit Tibullus, Stare vel inſanis cautes obnoxia ventis.

Ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εἴην Extat epigramma Διονυσίου Σοφιστοῦ, in quo ludit eodem fere modo quo hic. initium eius eſt hoc,

Εἴθ' ἄνεμος γενόμην, σὺ δέ γε στείχουσα παρ' αὐγὰς
Στήθεα γυμνώσαις, καί με πνέοντα λάβοις.

Εἴθε ῥόδον γενόμην ὑποπόρφυρον, ὄφρα. &c. ſic apud Theocritum vouet quidã paſtor, εἴθε γενοίμαν Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν. ſic in quodã ſcolio, Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνη, Καί με καλοὶ παῖδες φορεῖεν Διονύσιον ἐς χορόν. Εἴθ' ἄπυρον καλὸν, &c. Ouidius mittẽs annulum ad amicam, tandem ait,

O vtinam ſubito fieri mea munera poſſem,
Artibus Aeaeis, Carpathiíque ſenis.
Tũc ego te cupiã dominę tetigiſſe papillas, &c.

21 Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν. Propriè locutus eſt. nam, vt inquit Pollux, τὸ τῶν μαστῶν τῶν γυναικείων ζῶσμα, ταινίαν ὀνόμαζον καὶ ταινίδιον. Ego ſtrophiũ interpretatus ſum, veteres Latinos ſecutus.

Fascia enim generalius est nomen.

Μόνον ποσὶν πατεῖν με. nisi subaudias ὥστε, non procedet sensus.

Στεφάνοις δ' οἵοις πυκάζω. Quidam legunt hic, ὅπως πυκάζω. & in vltimo versu ζῆν, interrogatiué. Legitur & σκεπάσω pro σκεπάζω.

Παρὰ τὴν σκιὴν Βαθύλλου. Legitur & Βάθυλλε.

Ἁπαλὰς σίει δὲ χαίτας. Vulgò σείει διφθόγγῳ γράφεται. sed Anacreon alibi quoque σίειν protulit.

22 Ὁ πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ. Anacreon sua hæc dicta factis confirmauit. nam à Polycrate duobus talentis donatus, vt se duas iam noctes curis affectum ob ea vidit, reddidit illi, hoc vnũ dicẽs, οὐ τιμᾶσθαι αὐτὰ τῆς φροντίδος, id est, Non tanti sibi ea esse, vt curis propter illa vellet angi. vel, Pluris se quietum & solutum animum facere quàm illa.

23 Ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι. In quodam Scholio, loco tertio hoc ponitur, Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνητῷ· δεύτερον δὲ, καλὸν φυὰν γενέσθαι· τὸ τρίτον δὲ, πλουτεῖν ἀδόλως· καὶ τὸ τέταρτον, συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων. Et in quodam alio, Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συστεφανηφόρει. σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, συσωφρόνει σώφρονι.

Ὅταν πίνω τὸν οἶνον, Εὕδουσιν αἱ μέριμναι. Xenophon Symposio, Τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει· τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει.

24 Σὺ τῶδε πίνειν ἡμᾶς. Fortasse primus versus Odes loco huius repetendus est, Ὅταν πίνω τὸν οἶνον,

οἶνον, vt vides repetitum etiam ſecundum. nam ſunt & aliæ odæ in quibus duo primi verſus in fine etiam repetuntur. Obſeruare autem oportet hic quoque acatalectos duos verſus eſſe inſertos, nimirum hunc, Τί μοι πόνων, τί μοι γόων. &, Θανεῖν με δεῖ κἂν μὴ θέλω. Animaduerti contrà facere in verſibus trochaicis poetam, miſcere dimetros catalecticos cum acatalectis.

25 Ροδέης κοίρανε τέχνης. Quid ſi Ροδίης hic legas? certè cum aliorum multorum, tum ipſius Pindari teſtimonio lectionem hanc confirmabis. Pro κοίρανε autem quidam putant legēdum τύραννε. illud nō video quomodo lex verſus poſſit ferre: ſed ne hoc quidem ſatis aptum huic loco videtur.

Ἀπαλάς τε καὶ μελαίνας. Sic apud Theocritum, μαλακὸν γένειον.

26 Τὸ λεληθότως σύνοφρυν Βλεφάρων ἴτυν κελαινήν. Malim ego articulum annectens aduerbio, legere τολεληθότως nam & vſitatiſsimum in aduerbiis hoc eſt, & poſsit alioqui multis faceſſere negotium hic locus, qui hoc modo planus eſt & apertus. nam ἐχέτω βλεφάρων ἴτυν τολεληθότως σύνοφρυν, perinde eſt ac ſi dixiſſet, ἐχέτω τὰς ὀφρῦς λεληθότως συγκεχυμένας. quo voculo vtitur alicubi Plutarchus. exiſtimabit aliquis fortaſſe βλεφάρων ἴτυν accipi ἀντὶ τῶν βλεφαρίδων, & hic ſenſus prima fronte ſe offert. ſed ſi ſiquis ꝓpius intueatur, videbit cōtextum orationis hoc non ferre. nam quid hoc ſibi vellet tandem, μὴ

διακόπτει τὸ μεσόφρυον, μηδὲ μίσγε, δὴ ἐχέτω ταῖς βλεφαρίδας σύνοφρυς. absurdũ certè hoc esset. quòd siquis pertinaciter hanc interpretationem tueri voluerit, sed alio sensu, primùm σύνοφρυ legat, vt sit τὸ σύνοφρυ substantiuum, quod & nouum est & durum: deinde claudens sentẽtiam post σύνοφρυ, & interpungens, addat δὲ post βλεφάρων, vt sit, βλεφάρων δ᾽ ἴτυν κελαινὴν, & repetat ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum ἐχέτω. sed vide quam vim afferas contextui. deinde an colorem βλεφαρίδων describeret, de superciliorum colore taceret? cur non potius integram seruans orationis seriem, βλεφάρων ἴτυν accipies περιφερασιτικῶς, ἀντὶ τῶν ὀφρύων? nonne positæ sunt κύκλῳ τῶν ὀμμάτων αἱ ὀφρῦς. Atqui dixit βλεφάρων, non ὀμμάτων. quid tum? si ambiunt totum oculum, certè & palpebras, oculi partem illis magis vicinam, præsertim si de superiore palpebra intelligas. adde quod hunc versum ingredi non poterat ὀμμάτων. Xenophõ quoque dicit naturam prouidam ὀφρύσιν ἀπογεισῶσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀφθαλμῶν. Denique mihi magis videtur consentanea rationi hæc expositio. si quis tamen aliquid melius afferat, illum sequar. Est autem aliquando σύνοφρυς mulieris epitheton, quo etiam puellam quandam honestat Theocritus eidyll. 8. his versibus, κὴμ᾽ ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα Τὰς δαμάλας παρελᾶντα, καλὸν καλὸν ἦμες, ἔφασκεν. Eadem appellatur & μίξοφρυς. Anacreon, vt vides, addit λεληθότως. Videre est autem ita pro-

pemodum coeuntia ſupercilia iis qui mœſti frontem contrahunt & corrugant. vnde etiam illi verbo ab hoc nomine deducto, συνοφρυοῦσθαι dicuntur. Mirum eſt verò placuiſſe illis ita confuſa ſupercilia, quum nihil à pulchritudine magis videatur alienum, ſed alia multa obſeruabis veteribus fuiſſe in deliciis, quæ tui non erunt ſtomachi. Cæterùm linguæ Latinæ inopia loci huius interpretationem reddit paulo difficiliorem. Nam nec nomen habet quod reſpōdeat huic Gręco σύνοφρυς, nec quod illi μεσόφρυον, quod & μετώπιον appellatur. Cui tamen inopiæ mederi conatus ſum, dum hunc locum verterem: id autem aſſecutus ſim, nécne, tuum eſto, lector, iudicium. vnum hoc addo, ſi ea quibus vſus ſum verba tollas, vix te quæ in eorum locum reponas, habiturum.

Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης, Ἅμα δ᾽ ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης. Tritum eſt γλαυκῶπις Ἀθήνη, Homericum. Quod autem ad ὑγρὸν attinet, verti Pætum, illum ſecutus verſum, qui eſt inter antiqua diuerſorum auctorum epigrammata, Minerua flauo lumine eſt, Venus pæto. Pollux hæc cōiungit, βλέμμα ὑγρὸν, θηλυκὸν, αἴθριον.

Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ. Verti, colla læuia, ſecutus hos verſus, ex lib. 7. Gręc. Epigrammatum, ὅττι σοῦ τὸ πρόσωπον ἀπήλλαξε κεῖνο τὸ τῆς λύγδου βάσκανε λειότερον. Quo in libro etiam hoc carmē habes, Δειρὴ λυγδινέη καὶ στήθεα μαρμαίροντα. Eſſe autē λύγδον marmoris genus, cum ex aliis,

tum ex Philoſtrato patet, qui in procœmio εἰκόνων dicit, ξέοντες τὴν λυγδίνην ἢ τὴν παρίαν λίθον, vbi vulgò legitur πατείαν, ſed perperam. Id autem marmor quum non ſolùm læuitate, ſed etiam candore commēdetur, ſi cui magis placet, Colla candida, interpretari, per me licet, nec repugnat ipſa verſus menſura.

27 Ὑποπορφύροισι πέπλοις. Non legendum eſt ὑπὸ πορφύροισι, duobus verbis, ſed vt excuſum eſt, ὑποπορφύροισι. Sic in quodam epigrammate Διονυσίου σοφιστοῦ habes, Εἴθε ῥόδον γενόμην ὑποπόρφυρον.

Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω. Sic apud Theocritum intelligitur hoc nomen, eidyllio 28, ἀπηνέα εἶχεν ἑταῖρον.

Λιπαρὰς κόμας ποίησον. Nitidas comas expoſui, Horatium ſecutus. ſic & apud Syneſium, ἀεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα, vel potius καλοί. Ariſtophanes, λιπαρὸς χωρεῖν ἐκ βαλανείου· & Sophocles quum incultū, horridum & ſqualidum capillum ſignificare vellet, ἀλιπαρῆ τρίχα dixit.

Τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἡλιώσας. Habes & apud Philoſtratum ἡλιῶσαν κόμην. Eſt autem ἡλιῶσα κόμη ſiue ἡλιώδης, quam Homerus ξανθὴν appellat, vt, ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα. Idē ξανθὸν Μενέλαον vocat, id eſt ξανθότριχα. Huiuſmodi cæſariem χρυσῆν etiam nominant: vnde & χρυσοχαίτης ἔρως apud hunc. ſic & apud Latinos aurea coma: vnde & Auricomus. Quod autem dicit, Τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας, Τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας, cōferri debet cū illis Ouidij verſibus, quibus de-

ſcribit amicę ſuę capillos: Nec tamē ater erat, nec erat color aureus illis: Sed quāuis neuter, mixtus vterq; color. Pręterea Porphyrio vir doctiſsim⁹ exponēs hūc Horatij verſum, Myrrheū nodo cohibere crinem, ait, Colorem myrrheū in crinibus hodie quoque dicunt, qui medius eſt inter flauum & nigrū. Hæc ille. ſic in quodam incerti auctoris epigrammate, Εἴτε σε κυανέῃσιν ἀποστίλβουσαν ἐθείραις, Εἴτε πάλιν ξανθαῖς εἶδον ἄνασσα κόμαις. Comæ autem ξανθαί, flauæ, vel χρυσαῖ, aureæ: vel ἡλιώδεις ſeu ἡλιῶσαι, ſoli concolores, eædem ſunt.

Ἀφες ὡς θήλοισι κεῖσθαι. Legitur & θήλωσι. & tūc ſubauditur αἷ, vt ſit ὡς αἷ θήλωσι.

Ἁπαλὸν ἢ καὶ δροσῶδες. Metaphora hæc quia roſcidū ꝓ tenero ponitur, melius ſonaret Gallicis auribus, quā Latinis. Antipater eodē modo ὑδατίνους βραχίονας dixit: A Grammaticis tamen δροσώδης ſiue ἑρσήεις exponitur καλὸς, petita, vt aiunt, metaphora ἀπὸ τῶν διαδροσισμένων ἀνθῶν· ταῦτα γὰρ καλλίονα φαίνεται. Pro quibus facere videtur ille Theocriti verſus, Καὶ χρόα φοινίχθεν ὑπὸ τῶ ἄλγιος, ὡς ῥόδον ἕρσᾳ. ſed haud ſcio an poſsit hic habere locum hæc interpretatio.

Σπφέτω μέτωπον ὀφρὺς Κυανωτέρη δρακόντων. Homerus, Ἠ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε κρονίων. id eſt μελαίναις, vt vulgò exponunt. A Theocrito quoque κυανόφρυς puella eodem modo appellatur. Et in alio Homeri loco qui eſt Ἰλ. λ, Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν Τρεῖς ἑκάτερθ' ἴρισ-

συνεοικότες, admonet Eustathius non hoc dici διὰ τὸ χρῶμα, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐπικυρτοῦσθαι τὰς αὐχένας κατὰ τινα κυκλικὴν καμπήν. & exponens illa verba quæ sequūtur paulo post, Τοῦ δ' ἤτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυανέοιο, ait, Κύανος εἶδός τι χρώματος μέλανος, ἐξ οὗ τὸ κυάνεον. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἀναλόγως κατὰ τοὺς φυσικούς, ὁπηνίκα ἐστὶ πάντη ἀνέφελος. Latini cæruleum draconem vocāt. A Propertio appellatur quidam fucus cæruleus & forma cærula, his versibus, An si cæruleo quædā sua tempora fuco Tinxerit, idcirco cęrula forma bona est? Ex his omnibus iudica quæ magis huic loco conueniat interpretatio.

28 Ἵνα τις τὸ μὲν φοβεῖται. Dicitur τὸ μὲν, τὸ δὲ, vt τὰ μὲν, τὰ δὲ; pro partim quidē, partim verò. Nec admittit versus aliam lectionem. nam si legas τῷ δ' ἀπ' ἐλπίδος, non stabit.

Ῥοδίνην δ' ὁποῖα μῆλον Χροιὴν ποιεῖ παρειήν. Vel, τὴν χροιὴν παρειὴν ποιεῖ ῥοδίνην ὁποῖα μῆλον: vel, χροιὴν ὁποῖα μῆλον. Illud, quodammodo ἄκυρον: hoc autem, propter inuersum vocabulorum ordinem, duriusculum videtur. sed elegans est alioqui metaphora: vt apud Aristophanem, Τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν ἐπήνθει. Lanuginem poetæ quoque Latini appellant. & vt ἐπήνθει dictum hic vides, ita florem vocat hoc versu Virgilius, Tum mihi prima genas vestibat flore iuuenta: sed per μῆλον hic intellige Cydonium malum: vt apud eundem poetam, vbi ait, Ipse ego ca-

na legam tenera lanugine mala. Ibycus κυδωνίας μηλίδας vocat. Hinc & factum verbum κυδωνιᾶν à Leonide.

Ερύθημα δ᾽ ὡς αὖ αἰδοῦς Δυνάσαι βάζειν, πίνοντ. Hic ὡς pro ὅσον, quod nouum nõ eſt: nam Grammatici & in hoc verſu, καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον, exponunt ὡς ἀντὶ τοῦ ὅσον. Ad hunc locum autẽ pertinet quod reſpondit Pythias, rogata, quis eſſet color pulcherrimus, Is, inquit, quem in ingenuis gignit pudor.

Τὸ δ᾽ Αδώνιδος παρῆλθον, Ελεφάντινος τράχηλος. Prior verſus per parẽtheſin ponitur: in poſteriori repeti debet verbum ἔςω.

Μεταμάζιον δ᾽ πίει Διδύμας τε χεῖρας Ερμοῦ. Homerus Ιλ. ε, quum ait, Αλλ᾽ ἔβαλε ςῆθος μεταμάζιον, eam pectoris partẽ intelligit quæ vtrinq; mamma cingitur. nã μεταμάζιον dicitur τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν, vt μεταίχμιον, τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν. Hic autem accipio μεταμάζιον pro toto pectore, quod Ariſt. δηνεὶς τοῖς μασοῖς appellat: quos in pectore collocatos eſſe his tantũ tribus aiunt nonnulli, homini, elephanti, veſpertilioni. Quod autem attinet ad χεῖρας Ερμοῦ, habes hæc verba apud Pollucem, libro ſeptimo, Τὸ δὲ ἐργαλεῖον καθ᾽ οὗ ἐκλωθον ἐξαρτῶντες τὰ συππεῖα, γέρων ἐκαλεῖτο· ἦν δὲ ἐκ ξύλου πεποιημένον κιόνιον, χεῖρας Ερμοῦ τετραγώνου ἔχον, ὧ γέροντος ἐπῆν πρόσωπον· ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ ὄνομα. Quo loco legũt alij τετραγώνους. Puto autem dici διδύμας χεῖρας vt dicuntur δίδυμοι ὄρχεις. ſcio & ab alio ſcriptore fieri mentionem

τῶν χρυσῶν Ερμοῦ, ſed non ſuccurrit locus.

29 Μυρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων. Hæc ἐπανάληψις elegans quidem eſt, ſed anapæſtum poſtulat carmen in hac prima ſede: quam legem in tota hac ode, ſicut & in aliis multis ſeruauit. quare ſunt qui hic legant μαλερόν.

Αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα. Omnes verſus huius odes ſunt δακτυλικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι. qualis eſt ille, Ἀτρεΐδαι τε καὶ ᾄδοι. Hephæſtion autem ait Anacreontem integras odas compoſuiſſe etiam dactylico tetrametro, cuiuſmodi eſt hic, Ἀδυμελὲς χαρίεσσα χελιδοῖ.

30 Ἄφες με τοὺς θεούς σοι. Corruptus eſt hic verſus: ita tamẽ vt aliquis poſsit ex eo ſenſus elui, ſi τὸν θεὸν legatur & σὺ, ſed non ſatis commodus ille quidem. Tota reliqua ode eſt emendatiſsima. nec mihi reprehendat quiſquam hunc verſum, Ἐμάνετ' Ἀλκμαίων τε, quòd corripiatur ſyllaba διφθογγογραφυμένη. niſi idem Timoclis Comici poetæ hunc iambicum ſenarium oppugnet, Ὁ νοσῶν δὲ μανικῶς, Ἀλκμαίων' ἐσκέψατο. & hunc quoque verſum quem Suetonius in Neronem iactatum fuiſſe ſcribit,

Νέρων, Ὀρέστης, Ἀλκμαίων, μητροκτόνοι.

Θέλω θέλω μανῆναι. Imitatus eſt Horatius lib. 2. Carm. vbi ait, -quem Venus arbitrum Dicet bibendi? non ego ſanius Bacchabor Edonis. recepto Dulce mihi furere eſt amico. Et lib. 3. Inſanire iuuat: cur Berecynthiæ Ceſſant flamina tibiæ? Hos quoq; noſtri poetę verſus,

Ἐμὲ μᾶλλον ὡς ἔτι ζῶ, Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα Πύκασον· κάλει δ' ἑταίρην, ex ipſo Horatio ſunt interpretatus. Sed & quod noſter ait, Ἀποῤῥίπτονται μέριμναι, Πολυφροντίδες τε βουλαὶ Ἐς ἀλικτύπους ἀήτας. & alibi, ſi quidẽ & hæc ode eius eſt, Ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις Φέρειν ἔδωκα λύπας: ille ſic, Triſtitiam & metus Tradā proteruis in mare Creticum Portare ventis. Sed illa leuiora videri poſsint: hæc verò maioris ſunt momẽti, in quibus apertius imitatur vel potius interpretatur noſtrum poetam. vt lib. 3. de Lyde amica, Quæ velut latis equa trima campis Ludit exultim, metuítque tangi, Nuptiarum expers, & adhuc proteruo Cruda marito. Anacreon, Πῶλε Θρηκίη, τί δή με Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα, Νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δὲ, &c. Paulo pòſt, Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι, Κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις. Horatius lib. 1. Vitas hinnuleo me ſimilis Chloe, Quærenti pauidam montibus auiis Matrem, non ſine vano Aurarum & ſiluæ metu.

Anacreon, Οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνὸν, ὅστ' ἐν ὕλῃ κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ἀπὸ μητρὸς ἐπτοήθη. Idẽ Horatius eodẽ libro, Natis in vſum lætitiæ ſcyphis, pugnare Thracum eſt. tollite barbarum Morem, &c. Anacreon, Ἄγε δηῦτε, μηκέτ' οὕτω Πατάγῳ τε κἀλαλητῷ Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ Μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις. niſi mẽdum hic eſt. Cæterùm vel ex his æſtimare poſſumus quàm multa ex noſtro poeta mutuatus ſit Horatius: quæ paterent omnibus, ſi quemadmo-

dum huius, ita & illius opera extarēt, quanquā satis notum est plura hūc ex Alcæo, quàm ex vllo alio transcripsisse: quod nec ipse dissimulat. Videamus ergo & carminū huius aliquot particulas, quas suis odis Horatius assuit. Alcæus, Ὕει μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὠρανῷ μέγας Χειμὼν, πεπάγασι δ' ὑδάτων ῥοαί. Κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεὶς Πῦρ, ἐν δὲ κιρνὰς οἶνον ἀφειδέως. Horatius, Vides vt alta stet niue candidum Soracte, nec iam sustineāt onus syluæ laborantes: gelúque flumina constiterint acuto. Dissolue frigus, ligna super foco Largè reponens: atque benignius Deprome quadrimum Sabina O Thaliarche merum dyota. Vides vt hic Horatius non imitetur Alcæum, sed ita eum interpretetur vt verbum verbo reddat. Alcæus, Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καί τινα πρὸς βίαν πίνειν. Horatius, Nūc est bibēdum: nunc pede libero pulsanda tellus. Alcæus, Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρον ἀμπέλω. Horatius, nullam Vare sacra vite prius seueris arborem Circa mite solum Tyburis & mœnia Catili.

Alcæus. Τέγγε πνεύμονας οἴνω· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται· Ἁ δ' ὥρα χαλεπά· πάντα δὲ διψᾷ ὑπὸ καύματος Horatius, ad pocula Mecœnatē inuitans, ..iam Procyon furit, Et stella vesani leonis, Sole dies referente siccos. sed hæc certè sunt pauca ex multis, quæ afferre possemus, si ex pleno fonte haurire liceret. nam si hæc omnia ἀποσπασμάτια inter Horatij odas latère deprehendimus, quid si corpus integrum huius Græ

ci poetæ extaret? Certè quod ad odam illam attinet, Vides vt alta ſtet niue candidum Soracte, non puto principium tantùm eius ſumptum ex Alcæo, ſed totã eius eſſe odam. nam & quæ proximè hanc ſequitur, eius eſſe conſtat: nimirum illam, Mercuri facunde nepos Atlantis, &c. Sunt aliæ odæ in quibus Alcæum non quidem per omnia ſecutus videtur, ſed diſperſè aliqua eius dicta collocaſſe. quarum etiam illa eſt, ad Teſtam, O nata mecum cõſule Manlio. in hac enim, cum in aliis aliquot verſibus videtur expreſsiſſe quædam Alcæi, tum in vltimis his, Te (o Teſta) viuæ producent lucernæ, Dum rediens fuget aſtra Phœbus, videri poſſit alluſiſſe ad hæc illius verba, Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν· δάκτυλος ἁμέρα. Quid autem ſibi velit in hoc verſu, δάκτυλος ἁμέρα, (quæ verba nonnulli mendoſa exiſtimant) apparet ex quodam incerti auctoris epigrammate, cuius initium eſt, Πῖν' Ἀσκληπιάδη, τί τὰ δάκρυα ταῦτα, τί πάσχεις. ſic autem clauditur, Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα· δάκτυλος ἀώς. Ἢ πάλι κοιμιστὰν λύχνον ἰδεῖν μένομεν; Videtur autem auctor verbis Alcæi voluiſſe ſuum epigramma claudere. nõ leges, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν, ſed τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν pro ἀναμένομεν, quam lectionem habes etiam alicubi apud Athenæum. Si tamẽ Horatius alluſit ad hũc Alcæi verſum, σβέννυμεν legit. Et de hoc quidẽ loco hactenus. Videtur autem & in illa ode, cuius initium eſt, O nauis referent in mare te noui

Fluctus, imitatus Alcæum, ex quo extant nonnulla eodem modo ἀλληγορούμενα. Plena autem fuisse huiusmodi allegoriis eius carmina testantur veteres scriptores. quum enim ille apertè inuehi in tyrannos non auderet, obscure loquebatur. Ex Pindaro quoque nōnulla mutuatus est Horatius, vt hoc odes initium, Quē virum aut heroa lyra vel acri Tibia sumis cecebrare Clio. Sic enim Pindarus, Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα, Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν. Denique Horatius multa ex iis quos nominauimus poetis aliísque apertè transfert: quæ autem aliunde ita mutuatur, vt sua tamen velit videri, ea ita in varias formas commutat, vt vix ab eo cuius sunt, si adsit, agnosci possint: & hoc est honestè furari. nam non esse turpe ex antiquo scriptore furari, docuerunt nos suo exemplo ipsi Græci, quorum furta memoriæ pdita sunt quāplurima. Ipse enim Homerus ex Orpheo & Musæo multa furatus est: ex Homero vicissim posteri ferè omnes multo plura. Quid poetæ tragici? Euripides multa non Homero tantùm, sed & aliis compilauit qui Homeri ætatem secuti sunt. Sophocles rursus haud pauca Euripidi. Sed nec ipsi comici alij ab aliorū scriptis manus abstinuerunt. Ita igitur furari turpe non est: sed furti cō uinci, hoc verò longè est turpissimum. Nam & apud Lacedæmonios, qui cautè furari potuerat, impunitus abibat: qui in furto deprehēsus

erat, loris cædebatur. Nec iniuria, meo quidem iudicio. nam, Quam quisque nouit artē, in hac se exerceat. At qui in furto deprehenditur, imperitus est artis quam profitetur.

Πιεῖν πιεῖν ἀμυστί. Athenæus nos docet apud multos veterum priorē syllabam τοῦ πιεῖν & produci & corripi solitam.

32 Τί φῂς ἀεὶ κηρωθείς. Corruptus est hic versus, in quo si καρωθεὶς legas, erit hoc quidem verbum ad versus mēsuram aptius: sed ad sensum poetæ non satis accommodatum. qui quid voluerit, manifestum est ex versu sequenti: quæ tamen eius verba fuerint, diuinare nō facile est.

33 Ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν. Suspectus non debet esse cuiquam hic locus. nam sic alibi, Τί γάρ με δεῖ πέπεσθαι Ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς. Sic & poetæ Latini nonnunquam præpositionum ordinē inuertunt.

34 Ὅρα καὶ στεφάνοισιν Ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ Ῥόδοις κρίνα πλακέντα. Sic Ouidius, Quale rosæ fulgent inter sua lilia mixtę. Quemadmodum autem hic noster poeta ex corollis probat canorū suorum colorem non aspernandum, ita & nigrum colorem ex iisdem commendat quidam pastor apud Theocritum, his versibus, Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστί, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος· Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.

35 Ἁπαλὸν πῶμα λυαίου. Mirum est non solùm hic, sed & in sequentibus bis in eadem oda repeti hanc dictionem, in illis versibus, Τὸ μὲν οὖν πῶμα

κεράσειν, &, Τὸ μὲν εἴω πόμα λάβωμεν. Qui posſit ex hoc verbo πόμα fieri iambus, non video: ποτὸν autem aptius eſſet, ſed non videtur ita leniter cadere.

36 Καρπὸν σὺ γαῖα προκύπτει. Videtur poſtulare verſus vt legatur καρπὸς. niſi & hoc diuerſum eſt carmen à cæteris.

Ο μὲν θέλων μάχεσθαι, Παρέστω ἢ μαχέσθω. Hephæſtion citans hos duos verſus, legit, πάρεστι γὰρ, μαχέσθω. vt habemus, ſenſus eſt facilior: ſed non ſtat verſus. vt legit ille, verſus eſt integer, ſed hę rebimus in ſenſu. Niſi fortè πάρεστι γὰρ, per parenthesin dictum ſit, pro ἔξεστι γὰρ vt ſit, ſi quis pugnare vult, pugnet: per me licet: non cum teneo, vt Virgilius loquitur. Sic alibi dixit, Ὁ πλίζ', ἐγὼ δὲ πίνω. Et quidam alius in hunc ſenſum. Δός μοι πιεῖν, μάχαι δ' ἀγέσθω ὁ πόνος Μέλοι. Tibullus quoque in quadam elegia ſic ludit, Vt mihi potanti poſſit ſua dicere facta Miles, & in mēſa pingere caſtra mero.

37 Σελλώον ἐν μέσοισι. Videtur deeſſe δὲ particula, ſed lex verſus fortaſſe eam excluſit.

Αἰγαίνειν ἀρχεται μούσας. Dimeter eſt acatalect⁹ ſiue acatalectic⁹: cuiuſmodi alios reperies alibi.

38 Βιόπου μέλιτι γαλήνην. Nō hic tantùm μέλιτι cor reptam habet priorem ſyllabam: ſed & in illo verſu, Μέλπομαι ῥόδον θελινὸν, & in illo, Μέλπομαι βρύοντα μίτραις. vterque enim verſus eſt iambicus dimeter catalecticus.

Ερως ποτ' ἐν ῥοδοισιν. Antea vidimus vt nonnulli

integras odas ex hoc poeta in ſua epigrammata tranſcripſerint: vide vt ipſe etiã Theocritus ex hac ſuũ Ἔρωτα κηριοκλέπτην fecerit. ſic enim ille,

Τὸν κλέπταν ποτ' Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον· ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν· ὁ δ' ἄλγει, καὶ χέρ' ἐφύση,
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο. τᾷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, τί δ'; οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις;
Χ' ὡ τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς.

Quæ nos ſic vertimus, vt cũ Latina Anacreontis oda conferrentur.

Improba apis quondam furẽ confixit Amorẽ,
Dum rapit ille fauos aluearibus: articulóſq;
Vndiq; perſtrinxit ſũmos. dolet ille, manũq;
Exſufflãs, pede pulſat humũ: læſúmq; parenti
Oſtẽdit digitum, & queritur quòd tãtula viſu
Beſtia quũ ſit apis, tantũ det acumine vulnus.
Cui tum ſubridẽs mater, Quid? nõ apis & tu
Es ſimilis, qui tantillus das vulnera tanta?

39 Πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας. Doricè. libẽter autem implicat articulos hoc modo poeta, vt in illis verſibus, Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης Τὰ βέλη τὰ τῶν ἐρώτων. & alibi, Πίωμεν οὖν τὸν οἶνον Τὸν τοῦ καλοῦ λυαίου. Illic item, Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων, multíſque aliis in locis. Habent enim magnam venuſtatem in his verſibus huiuſmodi articuli: at multa ſunt carminum genera, quibus adhibiti, aures offenderent.

Αναμάψομαι δὲ βάκχον. Propter versum ω in ο mutatum videtur, quod apud Homerum nouũ non est.

40 Τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμαι. Ex hoc aut ex simi li loco est illud Μακεδονίου ὑπάτου, Τὴν γὰρ Ανακρείοντος ἐνὶ παγίδεσσι φυλάσσω Παρφασίην, ὅτι δεῖ φροντίδα μὴ κατέχειν.

Οδυρωμένῳ μερίμναις. Rectè ὀδυρωμένῳ. nam non ὀδύρεσθαι solum, sed & ὀδυρέσθαι est in vsu.

41 Υπὸ βαρβίτῳ χορεύων. Post hunc versum videtur aliquid deesse.

42 Ολίγην δρόσον πεπωκώς. quod hic πίνειν, Theocritus σιτίζεσθαι dicit, eidyll. 4, μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ; & Virg. Dúmque thymo pascétur apes, dum rore cicadæ. Plinius dicit eas ore carere, sed quiddam aculeatum habere in pectore, quo rorem lambunt.

Βασιλεὺς ὅπως ἀείδεις. Verti, reginæ quòd cicada nomen fœmininũ sit. aiunt tamẽ cantare solum marem, tacere fœminam. vnde reprehendens mulierum loquacitatem Xenarchus comicus, dixit, Εἶτ' εἰσὶν οἱ τέττιγες οὐκ εὐδαίμονες, Ὧν ταῖς γυναιξὶν οὐδ' ὁποιοῦν φωνῆς ἔνι; Sed hic generalius locutum poetam nostrũ existimare debemus.

Χ' ὁπόσα φέρουσιν ὧραι. Antea admonui literam φ nonnunquam præcedentem syllabam producere.

Τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει. Hoc fortasse dicit, quia, vt inquit Lucretius, veteres ponunt tunicas.

44 χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι, χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι. Videtur

detur huc pertinere illud distichum, Εἰ μισεῖν πόνος ἐστὶ, φιλεῖν πόνος, ἐκ δύο λοιπὸν Αἱροῦμαι, χρηστῆς ἕλκος ἔχειν ὀδύνης.

Γένος οὐδὲν εἰς ἔρωτα. Propertius, Nil tibi nobilitas poterit conducere amanti.

Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν. Elegantér idem, Cynthia non sequitur fasces, nec curat honores: Semper amatorum ponderat illa sinus.

Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας. Quomodo ἀπόλοιτο, si iam olim ἀπώλετο? Nimirum hoc ita dicitur vt à Propertio, Illi sub terris fiant mala multa puellæ, Quæ, &c.

45 Διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός. Timocreon Rhodius initio cuiusdam scolij, Ὤφελές ὦ τυφλὲ πλοῦτε Μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, Μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι, Ἀλλὰ τάρταρόν τε ναίειν Κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά.

Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεθα Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες. Quia argenti cupiditas facit vt venales sint amicæ.

46 Ὁ τὸν ἐν πότοις ἀπειρῆ, Νέον ἐν πότοις ἀταρβῆ. Legitur & sic, Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀπειρῆ, Νέον ἐν πόθοις ἀταρβῆ.

47 Πότον ἄστονον κεμίζων. Ita malim quàm πόθον· vt πότον ἄστονον intelligamus λαθικηδέα οἶνον, vt Alcæus dixit: & vt Homerus φάρμακον quoddam νηπενθὲς vocauit.

Ἄγρας ὡς ὑπερθε λευκαί. Quidam putant legendũ hic θάλασσαν.

48 Χ' ὅσα μὴ θέμις ὁρᾶσθαι, Μόνα κῦμα συγκαλύπτει·

Melius fortasse, propter versum, Ὅσα μὴ θέμις δ' ὁρᾶσθαι. Sic autem in quodam epigrāmate Δημοκρίτου, quod est eiusdem argumenti, Στέργε μόνον φαίνουσα, τὰ καὶ θέμις.

Ἀλαλημένη δ' ἔπ' αὐτά. Nullum sensum ex his verbis possum eruere: propterea crediderim legendum, ἀλαλημένον δ' ἔπ' ἀκτᾶ.

49 Τελετάροις φέροντες ἄνδρες. Melius φέροισιν.

Ἐρατὸς νέος ἡμυσθείς. Quum nec ster versus, nec sensus reperiatur, malim legere μεθυσθείς. Nam dixit, Οἱ ὅταν πίνῃ γεραιός. Nunc περὶ τοῦ νέου idem dicit, sed aliis verbis.

50 Συνεταιρεῖ αὔξει μέλπειν. Quidam putant hic legendum, συνέταιρε δ' αὖξε μολπήν. Latere certè hic suspicor magnum aliquod mendum.

Χαρίεσσιν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις Πολυανθέων ἐρώτων. Confer hunc locum cum illo, Ῥόδα παῖς ὁ τῆς Κυθήρης Στέφεται καλοῖς ἰούλοις Χαρίτεσσι συγχορεύων.

Γλυκὺ δὲ ποιοῦντα πεῖραν Ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς. Puto hic legendum, Γλυκὺ καὶ ποθοῦντα πεῖραι. nam & parua est mutatio literarū, & sensus est, meo quidem iudicio, elegantissimus: quem ego ita expressi, hunc locum vertens, Est grata colligenti, Spineta vt antè pungant, Viæque senticosæ. Vtor autem hic particula vt, pro quāuis. Nec verò de verbo πεῖραι quisquam dubitet, nā ita dixit antè, Τροχάοντα πεῖρεν ὕδρος.

51 Ὠσοφῷ τὸ δ' αὐτὸ πρῶτον. Vide num legendū ὀρόφῳ, quod verbum pro tota etiā domo vsurpatur. vnde ὑπωρόφιοι.

52 Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεύς. Legitur &, Κορυφῆς ἔδειξεν ὁ Ζεύς.

Ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμιλοῦσιν Ἐσορῶν, πάρεστιν ἥβα. Suspicor ita scripsisse poetam, Ὅτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον Ἐσορῶ, πάρεστιν ἥβα. vt antea dixit, Τρίχας γέρων μέν ἐστι, Τὰς δὲ φρένας νεάζει.

Γαρδάδος, θέλω στέφεσθαι. Non dubito quin hic legendum sit, Ῥόδα δός.

53 Φερέτω ῥοιαὶ ἀπ' ὀπώρης. Legere potes & ῥοαί. sed & ῥοιαὶ potest ferri, vt vidimus antea ποιῶ passim correpta priore, vbi alij πῶ scribere malunt: sed nihil necesse. nisi & pro τοιαῦτα apud Theocritum, prima breui, scribere velimus τοαῦτα, idémque in cæteris facere. quod ego certè non probarim.

Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι. Suspicor νόθον esse hoc ᾠδάριον.

HAEC ferè sunt quæ αὐτοσχεδίως à nobis obseruata, rudioribus nô ingrata fore existimauimus. Alia quidem præterea examinâda & castiganda restant, sed côsultò à nobis prętermissa, quia de illis amplius deliberandû censemus. Quod autem ad versus attinet quibus vsus est noster poeta, animaduertendum est duo esse eius odarum genera. Vnum enim genus est earû quæ sunt μονοειδεῖς, &, vt ita dicam, simplices: in quibus omnibus iambico dimetro καταληκτικῷ vtitur: (quod carmen ἀνακρεόντειον appellatur) præterquam in duabus, quarû altera côstat tota versibus δακτυλικοῖς τετραμέτροις ἀκαταλήκτοις,

illa videlicet cuius initiũ eſt, Αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα. Altera autem verſibus trochaicis, partim ἀκαταλήκτοις, partim etiam καταληκτικοῖς· nimirum illa cuius primus eſt verſus, Πῶλε Θρηΐκιη, τί δή με. Alterũ genus eſt earũ quę ſunt mixtæ ex diuerſis verſibus, puta iambicis, dimetris καταληκτικοῖς & ἀκαταλήκτοις, itẽ ex choriambicis, anapęſticis, dactylicis, aliíſq;, quos ex variis συζυγίαις, ſed ἰσοδυναμούσαις conſtituit. Ex Alcæi autem verſibus quos hic habes, alij ſimiles ſunt Horatianis illis, Qualem miniſtrum fulminis alitem, Cui rex deorum regnum in aues vagas, &c. Alij autem ſimiles illis, Nullam Vare ſacra vite prius ſeueris arborem Circa mite ſolum Tyburis, & mœnia Catili. Ode autem Sapphus conſtat verſibus illis qui apud Horatium etiam Sapphici nominãtur, & Adonio. hoc tantùm intereſt, quòd Horatius in ſecũda ſede ſolo vtatur ſpondeo: at illa modò ſpondeum, modò trochæum admittat. Hic autem verſus, Μή μ' ἄσαισι, μηδ' ἀνίαισι δάμνα, nemini ſuſpectus eſſe debet. nam quanuis ἄση longum habeat α apud Homerum, tamen hic corripitur: éſtque trochæus in prima ſede huius verſus, vt & in aliis. quidã enim antiquus Grammaticus docens apud AEoles nonnunquam α licenter corripi, hunc verſum citat. Sed ille certè verſus, Κ' ὄττι γ' ἐμῷ μάλιστ' ἐθέλω γενέσθαι, meritò ſuſpectus eſſe poteſt: nã non caret mendo. reliqua bene habent.

ANACREONTIS ALIQVOT ODÆ AB HENRICO Stephano eodem carmine expressæ.

1 Θέλω λέγειν Ἀτρείδας.

CANTEM *libens Atridas,*
Cantem libénsque Cadmum:
Sed barbiti mihi vnum
Nerui sonant amorem.
Mutata nuper à me
Chelys, fidésque cunctæ
Iámque Herculis labores
Canebam: at illa contrà
Sonabat vsque amores.
Heroes ergo longum
Mihi valete posthac.
Nam barbiti mihi vnum
Nerui sonant amorem.

2 Φύσις κέρατα ταύροις.

TAVRO *ferire cornu,*
Equo vngula nocere,
Lepori valere cursu,

Natura dat leoni
Oris patentem hiatum.
Pisces docet natare,
Aues docet volare:
Prudentiam viris dat.
At fœminis nequiuit.
Quid ergo donat illis?
Decoram habere formam:
Pro parmulísque cunctis,
Pro lanceísque cunctis.
Quin flamma cedat illi
Ferrúmq;, siqua pulchra est.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις.

NVPER *silente nocte,*
Quum iam rotatur Vrsa
Circa manum Bootæ,
Et corpus omne somnos,
Fessum labore, carpit:
Superuenit, foréfque
Meas Cupido pulsat.
Quis tundit ostium, inquam,
Turbátque somniantem?
Recludе, clamat ille,
Fores, metúmque pone.
Nam sum puellus, & per
Illunem oberro noctem,
Madens ab imbre totus.
Vt audij hæc, misertus
Accendo lumen, atque

Meos recludo postes.
Tunc conspicor puellum,
Sed arcum habentem & alas,
Sed pendulam pharetram.
Foco admouetur à me,
Manibus manus & eius
Foueo vt calescat, imbrem
Et exprimo capillis.
Ille, vt recessit algor,
Probemus, inquit, arcum,
An læsus imbre neruus.
Statímque tendit illum,
Ferit & mihi sagitta
Medium iecur, quasi œstrum,
Tunc exilit cachinnans,
Aítque, Gratulare
O hospes: ecce, saluus
Meus quidem mihi arcus,
At cor tibi dolebit.

6 Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις.

TENERIS supérque myrtis,
Super & virente loto
Recubans, bibam lubenter:
Religatus at papyro
Tunicam Cupido collo,
Mihi poculum ministret.
Rota nam velut curulis,
Properat volucris ætas.
Tenuis iacebimúsque

Cinis, oßibus solutis.
Tumulum quid est quòd vngas,
Vel humo quòd ebibenda
Periturà dona fundas?
Potius manente vita,
Roseas meo corollas
Capiti ferásque odores:
Mihi & euoces amicam.
Etenim priusquam ad Orci
Rapiar nigri choreas,
Volo dißipare curas.

7 Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων.

ROSAM *amoribus dicatam*
Sociemus ad Lyæum:
Folijs rosam decoram
Capiti reuincientes,
Calices iocemur inter.
Rosa, honor decúsque florum.
Rosa, cura amórque veris.
Rosa, cælitum voluptas.
Roseus puer Cytheres
Caput implicat coronis,
Charitum choros frequentans,
Agedum ergo me corona
Pater ô Lyæe, templis
Modulans tuis vt adstem:
Roseis comásque sertis
Redimitus, atque pulchra
Comitante me puella,

choreas & ipse ducam.

10 Ερασμίη πέλεια.

AMABILIS *columba,*
Vnde vnde pergis, aut quó?
Tot vnde nunc odores,
Huc aduolans per auras,
Spiráſque depluíſque?
Eho, quid iſtud ad te?
Anacreon ſuum me
Huc miſit ad Bathyllum,
Illum Bathyllum in omnes
Tyrannidem gerentem.
Me paruulo Cythere
Addixit hymnulo illi.
Sic ergo Anacreon me
Nunc vtitur miniſtra.
Et en vides vt eius
Iſtas fero tabellas:
Breuíque pollicetur
Me liberam futuram.
Veruntamen manu me
Vt mittat, eius vſque
Manere ſerua malo.
Nam quid neceſſe montes
Circunuolare & agros,
Et inſidere ramis,
Baccas edentem agreſtes?
At nunc mihi poteſtas
Raptum ex Anacreontis

Manu comesse panem:
Vinum bibóque solum,
Quod ipsemet propinat.
Sin fortè pota salto,
Pennis Anacreonta
Herum meus obumbro.
In eius & reclinans
Me barbito, quiesco.
Hæc summa: iam vale to.
Tu me loquaciorem
Corniceæ reddidisti.

13 Λέγουσιν αἱ γυναῖκες.

DICVNT *mihi puellæ,*
Anacreon senex es.
Speculum cape, intuere
Nullæ vt comæ supersint,
Tibíque glabra sit frons.
At ego, an comæ supersint,
Defluxerint an omnes,
Hoc nescio: sed illud
Certè scio: decere
Senem, hoc magis vacare
Amoribus iocísque,
Quo mors magis propinqua est.

14 Τί σοι θέλεις ποιήσω.

QVIBVS *loquax, quibúsnam*
Te plectam hirundo pœnis?
Vtrúmne vis volucres

Alas tibi recidam?
Imam secémue linguam,
Tibi quod ille Tereus
Fecisse fertur olim?
Nam tu quid ante lucem
Meas strepens ad aures,
E somnijs beatis
Mihi rapis Bathyllum?

15 Θέλω θέλω φιλῆσαι.

LIBET *libet iam amare.*
Cupido me monebat
Vt amator esse vellem:
At ego insciens monenti
Parere negligebam.
Mox ergo sumpsit arcum
Et auream pharetram,
Me prælio lacessens.
Ego verò, vt olim Achilles,
Lorica amictus, atque
Scuto minax & hasta,
Cum Amore præliabar.
Iaciebat ille tela,
Vertebam at ipse terga.
Tandémque mißili omni
Quum destitutus esset,
Ira æstuans, iacit se
In me, velut sagittam:
Penetrans & in cor vsque
Medium, resoluit artus.

Scutum ergo nil iuuat me:
Nam cur petamur extra,
Quum prælium ſit intus?

16 Οὔ μοι μέλει Γύγεω.

N I L *curo Sardiani*
Regni Gygen potentem.
Auri nec appetens ſum,
Nec inuidens tyrannis.
Sed curo delibutam
Vnguento habere barbam:
Sed implicare curo
Meos roſis capillos.
Hodierna curo tantùm:
Quis cras futura nouit?
Age ergo dum fauet ſors,
Ludo vaca & Lyæo:
Ne ſi quis opprimat te
Morbus, repentè dicat,
Ohe ſatis bibiſti.

17 Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,

T H E B A N A *bella cantas,*
Troiana cantat alter:
Meas at ipſe clades.
Me non eques pedéſve,
Non perdidere naues.
Aliud nouum ſed agmen,
Dominæ inſidens ocellis,
Et inde tela mittens.

18 Τὸν ἄργυρον τορεύσας.

TORNO mihi labora
Argentum, & inde fac mi
Vulcane, non quidem arma:
(Nam quid Gradiuus ad me?)
Sed poculum mihi fac
Quantum potes profundum.
Insculpitóque in illo
Non astra, plaustráve vlla,
Tristem nec Orionem.
(Nam Pleiades quid ad me?
Quid lucidus Bootes?)
Vitem sed & racemos
Insculpe, cúmque Baccho
Vuas simul prementes
Cupidinem & Bathyllum.

19 Ἡ γῆ μέλαινα πίνει.

FOECVNDA terra potat,
Hanc arboré sque potant.
Et potat æquor auras,
Phœbúsque potat æquor,
Ipsumque Luna Phœbum.
Quid ergo vos sodales
Potare me vetatis?

20 Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη.

NIOBEN stetisse dicunt
Saxum ad fluenta Troiæ:

Pandioníſque fertur
Hirundo facta quondam,
Nouis volaſſe pennis.
Speculum ſed ipſe ſiam,
Vt vſque ſpecter à te.
Veſtis, puella, ſiam,
Vt vſque geſter à te,
Liquor eſſe purus optem.
Lauem tuos vt artus.
Vnguentum & eſſe molle,
Artus tuos vt vnguam.
Aut ſim monile collo,
Strophium aut tuis papillis.
Sim calceus, tua me
Saltem teráſque planta.

22 Ὁ πλοῦτος εἴγε χρυσοῦ.

SI prorogare vitam
Vis vlla poſſet auri,
Addictus vſque & vſque
Auro forem aggerando:
Vt quando mors veniret,
Accepto abiret auro.
Sim emptam habere vitam
Mortalibus nefas eſt,
Quid conquerar, quid autem
Lamenta vana fundam?
Si nanque certa morti
Me fata deſtinarunt,
Quis reſtat vſus auri?

Mero volo madere
Inter meos sodales:
Dulcem volo puellam
Molli sinu fouere.

24 Οταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ.

VT me subit Lyæus,
Tunc curæ dormit omnis,
Crœsumque sperno præ me:
Dulcis repente nostro
Erumpit ore cantus.
Hedera comásque cingens,
Proculco mente cuncta.
Ad arma currat alter,
Ad pocula ipse curram.
Puer ocyus scyphum da.
Nam præstat ebrium me
Quàm mortuum iacere.

25 Αγε ζωγράφων ἄριστε.

AGEDVM perite pictor,
Rhodiæ magister artis
Absentem vt edocebo,
Depingito mi amicam.
Depinge mollicellos
Primùm nigrósque crines,
Si fert & ipsa cera,
Vnguenta pinge olentes.
Nigróque sub capillo,

Genis abusque primis
Frontem fac illi eburnam.
Supercili nigrantes
Discrimina nec arcus,
Confundito nec illos:
Sed iunge sic, vt anceps
Diuortium relinquas:
Quale esse cernis ipsi.
At ignis instar, eius
Sit fulgurans ocellus:
Et glaucus, vt Mineruæ:
Et pætus, vt Cytheres.
Nasum genásque pinge,
Lacti rosas remiscens.
Pithûs sit at labellum,
Quod osculum lacessat.
Intráque molle mentum,
Per colla læuia omnes
Sint Gratiæ volantes.
Ad vltimum, nitente
Illa induatur ostro:
Pateat tamen mihi pars
Cutis pusilla, totum
Qua corpus arguatur.
Quid plura? eam ecce cerno.
Loquere, credo, cera.

27 Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω.

MEOS *Bathyllum amores,*
Vt te docebo, pinge.

Nitidas comas fac illi,
Intus quidem nigrantes,
At aureas supernè.
Dehinc inordinatos
Recolligens capillos,
Permitte, lege nulla
Cincinnulos vagari.
Teneram pilúsque frontem
Supercili coronet
Mage cærulus dracone.
Oculus niger sit & trux,
Mixtus tamen sereno:
A Marte quod sit, illud:
At hoc, quod à Cythere.
Vt hinc timore, & hinc spe
Suspensa mens vacillet.
Roseum sit vtque pomum,
Lanuginosa mala.
Pudibundi & inseratur
Quantum potest ruboris.
Verùm haud scio labellis
Quæ detur apta forma.
Sint blanda, plena Suadæ:
Vt mixta sit loquaci
Taciturnitate cera.
Sit latus ipse vultus.
Eburna præteribam
Adonidêa colla.
Habeat deinde pectus,
Manúsque Mercuri ambas:

Femúrque quale Pollux,
Ventrémque ceu Lyæi.
Femurq́ue molle supra,
Femur quod excit ignes.
Volo simplicem esse pubem,
Iam cogitantem amores.
Sed ars tua est maligna,
Dare quæ vetat videnda
Potiora terga multo.
Quid opus pedes vt addam?
Pretij quod exiges, fer.
Sed Apollinem mihi istum
Refingito in Bathyllum.
Sin veneris Samum olim,
Fac Apollinem ex Bathyllo.

30 Αφες με τοὺς θεοὺς σοι.

SINE *haustibus Lyæum*
Sine hauriam profundis.
Furere hunc volo furorem.
Furebat olim Orestes,
Furebat Alcmæónque,
Vterque matricida.
At nemine ipse cæso,
Leni mero sed hausto,
Furere hunc volo furorem.
Olim Hercules furebat,
Quassans & Iphiteum
Arcum, & trucem pharetram.
Olim furebat Aiax,

Bibliopegi vitiô
turbatus est pagi-
narum ordo in aliquot
posterioribus.

Folium hoc 15 & 16 retrò locandum.

Ensem Hectoris coruscans,
Septèmplicémque parmam.
At poculum ipse gestans
Et has comis corollas,
Non spiculum, nec ensem,
Furere hunc volo furorem.

32 Σὺ μὲν φίλη χελιδὼν.

H I R V N D O, *tu quidem annis*
Is singulis redísque:
Tu æstate nidulata,
Bruma soles latere,
Nilum peténs ve Memphim.
Amor sed vsque nostro
In corde nidulatur.
Pullus fit vnus, ales:
Hic conditur sub ouo,
Hic semiclusus exit.
Hiantiúmque iugis
Pipitus est amorum.
Alúntque pipiones
Maiusculi minores.
Hi rursus educati,
Gignunt nouos & ipsi.
Quid me, quid ergo fiet?
Nam turba tanta amorum est,
Vt iam tot vna lingua
Non possit explicare.

33 Μή με φύγῃς, ὁρῶσα.

N E *conſpicata canos,*
Me fugeris puella.
Nec quòd tibi color ſit
Roſæ prior colore,
Spernas meos amores.
En aſpice in corollis,
Roſis decenter alba
Vt lilia implicentur.

34 Ο ταῦρος οὗτος ὦ παῖ.

I S T V M *profectò taurum*
Quendam Iouem eſſe credo.
Nam vectat ille dorſo
Sidoniam puellam,
Vaſtúmque tranat æquor,
Et findit vngula vndas.
Sed grex nec extat vllus,
Abactus vnde taurus
Tranet fretum, niſi ille.

35 Ιδὲ πῶς ἔαρος φανέντος.

V I D E N' *vt ineunte vere.*
Charites roſis abundant?
Viden' vt iam æquoris vnda
Poſuit ſuum furorem?
Viden' vt iam nat anas, &
Remeare vt incipiat grus?
Purè vt refulgeat ſol?

Nebulæ fugentur atræ?
Hominum nitent labores.
Tellus parturit herbas.
Termes oliuæ exerit se.
Bromij redimitur humor.
Fronde sub omni folióque
Fructus floret opimus.

38 Ερως ποτ' ἐν ῥόδοισιν.

I N T E R *rosas* Cupido
Apiculam iacentem
Non vidit, éstque punctus.
Manúmque sauciatus,
Mox eiulare cœpit.
Et cúrsitans volánsque
Ad candidam Cythereń,
Heu óccidi, óccidi, inquit,
Vitámque, mater, efflo.
En me minuta serpens
Pennata vulnerauit:
Apem vocant coloni.
Tunc illa, Apis si acumeń
Tantum facit dolorem,
Quantum putas dolere
Quos tu feris Cupido?

42 Μακαρίζομέν σε τέττιξ.

O T E R *quatérque felix*
Cicada, quæ supremis
In arborum viretis,

Roris parum vt bibisti,
Cantare dulce gaudes,
Reginam agens potentem.
Quodcunque enim ipsa cernis,
Tuum est: quod arua gignunt,
Quod sylua cunque profert.
Te amplectitur colonus,
Quòd eius in labores
Iniuriosa non sis.
Colunt cicadæ te omnes,
Diuina quòd puteris
Æstatis imminentis.
Te diligunt Camœnæ,
Te diligítque Phœbus,
Vocémque dat canoram.
Te non senecta carpit,
Festiua, terræ alumna,
Cantus amica, & omnis
Mali & doloris expers.
Vlla nec aucta carne,
Nec aucta sanguine vllo.
Ipsis abes parum à dijs.

43 Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν.

V I D E B A R *in quiete*
Huc cursitare & illuc,
Humeros amictus alis.
Amor sed impeditus
Plumbo pedes tenellos,
Me persequens prehendit.

Sibi ſomnium quid hoc vult?
Mihi quidem videtur
Me plurimos amores
Fugiſſe, iam implicatum,
Hærere in hoc ſed vno.

Ο ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης.

V E N E R I S *maritus olim*
Ad Lemnias caminos
Amoribus ſagittas
Dum cudit ære ſumpto,
Hamóſque melle dulci
Dum temperat Cythere,
Miſcétque fel Cupido:
Mars prælio reuertens,
Quatiebat horridam haſtam,
Tela eleuans Amoris.
At Amor, Graue eſt & iſtud:
Fac, ſi libet, periclum.
Mars accipit ſagittam,
Venúſque riſit. ille
Vehementer ingemiſcens,
Grauis, inquit, aufer illam.
Tibi ſerua, ait Cupido.

44 Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι.

E T *non amare, durum eſt,*
Et eſt amare, durum:
Duriſsima omnium res,
Amare, nec potiri.

In amore negliguntur
Imagines auorum:
Mores iacent & artes.
Solum intuentur aurum.
Pereat malè, expetendi
Qui primus auctor auri.
Spernuntur hinc parentes:
Hinc cura nulla fratris:
Hinc & cruenta bella.
Quod maximum malorum est,
Quicunque amamus, omnes
Per hoc perimus vnum.

45 Φιλῶ γέροντα τερπνόν.

IVVENIS *senísque festas*
Video lubens choreas.
Senex at in choreis,
Senex quidem est capillis,
Iuuenis sed vsque mente est.

50 Στεφανηφόρου μετ' ἦρος.

CVM *vere patre florum*
Socianda laus rosarum.
Rosa, flos odórque diuûm:
Hominum rosa est voluptas.
Decus illa Gratiarum
Florente amoris hora.
Rosa, suauium Diones,
Rosa, opus labórque vatum,
Et amica planta Musis.

Est grata colligenti,
Licet antè spina pungat
Mordacibus rubetis.
Est grata eam fouenti
Manu subinde molli.
Eadem decens coronis:
Et expetita mensis.
Solennibusque Bacchi.
Rosis quid absque fiat?
Aurora nonne fertur
Rosea manu decora?
Roseísque nonne Nymphæ
Spectabiles lacertis?
Rosicolor ipsa Cypris
Vocitata nonne doctis?
Quid dicam? & illa multis
Medicina certa morbis:
Nec inutilis sepultis.
Rosa tempori resistit:
Cuius senecta suauem
Seruat iuuentæ odorem.
Sed quæ rosis origo?
Quum cærulis ab vndis
Sale rosidam Cytheren
Spuma edidit profundi:
Iouísque quum Minerua
E vertice exiliuit
Armata scuto & hasta:
Tunc nobilis rosarum
Stirps edita est beato

Terræ ſinu, venuſtus
Miræque fœtus artis.
Superúmque turba diuûm,
Roſa vt eſſet, irrigantes
Nectar ſuum, è rubeto
Inſigne procrearunt
Germen patris Lyæi.

53 Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι.

E Q V I *ſolent inuſtum*
Coxis habere ſignum.
Parthíque de tiaris
Plerunque noſcitantur.
At intuente amantes
Mox noſcitantur à me.
Nam neſcio quod omnes
Signum ſolent minutum
Inuſtum habere cordi.

ANACREONTIS TEII ANTIQVISSIMI poëtæ Lyrici Odæ, ab Helia Andrea Latinæ factæ,

AD

CLARISS. VIRVM PETRVM *Montaureum Consiliarium, & Bibliothecarium Regium.*

Nec si quid olim lusit Anacreon,
Deleuit ætas.

LVTETIAE,
Apud Robertum Stephanum,
& Guil. Morelium.
M. D. L V I.

PETRO MONTAVREO
Consiliario & Bibliothecario Regio,
doctissimo clarissimóque viro,
Helias Andreas, S.

QVOD tibi sub discessum tuũ nuper ostẽderam, me Anacreontis Odas tum animi, tum stili in hoc genere exercẽdi causa, libenter versurum esse, ita feci. Ad te verò ante omnes præcipuè mittendas censui, vt pro eà molestia, quam ex nonnullarum lectione, quas tibi planè rudes ac vixdum inchoatas ausus sum ostendere, percipere te oportuit, parẽ voluptatem, si possim, rependam, totum opus, si non planè perfectum, affectũ quidem certè, & aliqua ex parte politũ offerens, atq; adeò consecrans. Res enim cogit me lucubrationem meam, qualiscunque est, nunc in lucem edere. Sed eadẽ res impedire non potest, quo minus eam expoliam, atq; te dignam, vt quidem spero,

aliquando tandē efficiam. Tametsi argu mētum est eiusmodi, vt apud graues viros nihil leuius videatur, ob idq; te minus dignum. Sed venerandam antiquitatem mortaliū nemo magis admiratur, quàm tu. quo nomine, vt spero, totus tibi placebit festiuus Anacreon, *etiam* Latinè *loquēs. Cuius genus carminis præter reliquas virtutes diligenter secutus sū. Duobus aut tribus omnino in locis obscœnitatis tegendæ gratia pusillum quiddam im mutaui, aut præterij. Totidem ferè locis parum integris mihi diuinādum fuit, nisi non attingere malui. Sed hæc ad te pluribus quàm necesse est. Quamobrem finē faciam, vbi te etiam atq; etiā rogauero, vt hoc quicquid est monimenti summæ nostræ in te obseruātiæ, ea humanitate accipias, qua me tibi adhuc ita deuinxisti, vt nemini plus debeam.* Vale. *Lutetia* VIII. *Calend. Ianuarias.*

ANACREONTIS

Teij antiquißimi poëtæ Lyrici Odæ, ab Helia Andrea Latinæ factæ.

DE LYRA.

CANTARE nunc Atridas,
Nũc expetesso Cadmum:
Testudo verò neruis
Solum refert Amorem.
Mutanda fila nuper
Curo, lyrámque totam.
Et Herculis labores
Mox ordior, sed illa
Sonans refert Amores.

Magni valete poſthac
Heröes ergo nobis:
Nam barbiti iocoſæ
Solos canunt Amores.

DE FORMA.

Cornu duplex iuuencis
Natura, & vngulas dat
Firmas equis, pedéſque
Lepuſculis fugaces,
Leonibúſque dentes
Vaſto truces hiatu,
Vim piſcibus natandi,
Volucribus volandi,
Audaciam viris, nec
Iam fœminis valebat.
Quid his dat ergo? Formam,
Pro parmulis & illam
Dat,omnibúſque telis.
Sic vincit ergo ferrum
Puella, vincit ignem.

IN CVPIDINEM.

Media ſilente nocte,
Vbi prona vertitur iam

Helice, ad manum Bootæ,
Domitum & labore duro
Hominum genus quiescit:
Puer appetit, meásque
Pepulit fores Cupido.
Ego verò mox, quis, inquam,
Mihi nunc fores lacessit?
Mea visa dissipabis.
Aperi, inquit ille, noli,
Quia sum puer, timere.
Madefio totus imbre,
Vagus erro nocte opaca.
Ita cùm foret locutus,
Miserescimus, parata
Aperimus & lucerna.
Puerum quidem ferentem
Video pharetram, & arcum,
Video ferentem & alas.
Statuo repente ad ignem.
Ibi verò cùm sederet,
Manibus manus fouebam
Pueri, quoad tepescant.
Madidis comis & imbrem
Gelidum leuè exprimebam.
Mora nulla, cùm tepêret,

Vitiatur hic mihi arcus,
Libet, inquit, experiri:
Madet imbre nanque neruus,
Citus ergo tendit, hepar
Mihi figit & quaſi œſtrum.
Reſilítque cum cachinno.
Simul inquit, hoſpes,euge,
Animo bono eſto mecum.
Mihi nanque ſaluus arcus,
Tibi verò cor dolebit.

MOLLITER VIVENDVM.

Super hac virente loto
Recubans,ſupérque myrto
Tenera, bibam libenter.
Agedum Cupido veſtem
Humeros ſupra reuinctus
Mihi poculum miniſtret.
» Cita nanque currit ætas,
» Rota ceu voluta currus.
» Iacebimúſque puluis
» Leuis oſſibus ſolutis.
Lapidi quid addis vnguen?
Quid humi roſas profundis?
Liquido velim capillos

Potius frices odore
Mihi, dum fruiſcor æuo,
Roſeam pares coronam,
Simul & voces amicam.
Siquidem, Cupido, nobis
Libet, antequam choreas
Acheruſias petamus,
Ita diſſipare curas.

ROSA.

Roſam Amoribus dicatam
Age miſceamus ipſam
Semeleïo bibentes.
Foliis roſa decoris
Caput vndique impediti
Age molle rideamus.
Roſa ſingularis ô flos,
Roſa prima cura veris,
Roſa vel deûm voluptas.
Roſea puer Cytheres
Caput implicat corolla,
Charitum vt choros frequentet.
Age verò me corona
Fidibus canam ſonoris
Adytis tuis Lyæe.

Lepidáque cum puella
Roſeis nitens corollis
Pedibus ſolum laceſſam.

COMVS.

Roſeis quidem coronis
Caput vndique impediti
Hilareſcimus bibentes.
Specioſa verò thyrſos
Strepitantibus flagellis
Hederæ ferens ſonantes,
Pede prompta delicato
Choreas puella plaudit,
Cithara canente dulci.
Puer at coma decorus
Fidibus canore blando
Liquidam ſuauè ſpirans
Sociat ſubinde vocem.
Amor aureo capillo,
Etiam decens Lyæus,
Etiam decens Cythere,
Senibus quidem expetitum
Properant videre Comum,

SOMNIVM DE AMORE.

Sequar vt citatò euntem
Pede ſe iubet Cupido,
Hyacinthináque virga
Rigidus premit morantem.
Rapidas ſequor per vndas,
Nemora inter, atque valles,
Miſerũ at momordit hydrus.
Mihi verò cor ſub ipſas
Saliebat vſque nares,
Subitò & miſer periſſem.
Sed Amor tum vtraque molli
Quatiens caput mihi ala,
Cruciaris, inquit, amens,
Quia non vales amare.

SOMNIVM.

Tyrio in tapete noctu
Facili fruens ſopore,
Hilaratus antè Baccho,
Mihi cum puellularum
Grege luſitans videbar
Celeri volare curſu.
Ibi verò molliores

Pueri bono Lyæo
Mihi virgines ob illas
Probra rurſus ingerebant.
Volui ſuauiari, at
Subitò excitum relinquunt.
Ita verò deſtitutus
Repeto miſer ſoporem.

COLVMBA.

Amabilis columba
Dic vnde quæſo prodis.
Dic aërem ſerenum
Penna ſecans volucri
Spiras tot vnde tandem,
Et irrigas odores.
Quis eſt? rei quid autem?
Anacreon herus me
Emiſit ad Bathyllum,
Nunc cuncta poſſidentem
Vnum, omniúmque regem.
Nuper breui Cythere
Me mancipauit hymnó.
Iam verò Anacreonti
Ego hactenus miniſtro.
Quoſdámque codicillos

En ipſius fero nunc,
Ob idque liberam me
Dicit breui futuram.
Verùm licet manu me
Mittat ſenex, ego illi
Seruire ſemper opto.
Quid attinet volare
Vel montibus, vel agris?
Et arbori inſidêre
Agreſte neſcio quid,
Siquid modò, eſitantem?
Nunc verò pane veſcor
Quem de manu reuello
Rapax Anacreontis.
Quod verò potat ille
Merum, mihi dat vltro.
At ipſa pota ſalto,
Herúmque Anacreontem
Alis obumbro paſſis.
Quieſco verò nocte
Super lyra recumbens.
Iam rem tenes: abito.
Cornice reddidiſti
Me iam loquaciorem.

CVPIDO CEREVS.

Dum cereus cuidam
Venundatur Cupido,
Amice dicito, inquam,
Quanti indicas Amorem
Iſtum mihi, politum
Opus tuum? ille verò,
Quanti velis habe, inquit.
At rem ſcias vt ipſam,
Nil cereum ipſe fingo.
Sed ferre nolo Amorem
Domi omnium appetentem.
Da verò, da mihi, inquam,
Drachma. cubabit iſte
Mecum puer venuſtus.
At tu ſtatim, Cupido,
Amabo, fac caleſcam.
Nam ſi negabis, ipſe
Flamma ſtatim liqueſces.

IN MVLIERES.

His vocibus procaces
Me fœminæ laceſſunt,
Anacreon ſenex es,

Speclo intuere ſumpto
Nullæ vt tibi comæ ſint,
Vt læuis inſuper frons.
At neſcio ſuperſint,
An fluxerint capilli:
Sed id ſcio, decere
Ludos amœniores
Eò magis ſenem, quò
Fatum magis propinquat.

IN HIRVNDINEM.

Quid vis tibi ſceleſta
Quid vis, hirundo, fiat?
An vis capi volucres
Alas tibi vt recîdam?
An linguam, vt ille Tereus,
Mauis metam nocentem?
Cur mane ſomnianti
Iſta loquacitate
Mihi eripis puellam?

LIBENTER FVRIT.

Gallus furebat Atys
In montibus Cybellen
Magno ſonans boatu.

Necnon aquam bibentes
Apollinis disertam
Ripis Clari, furore
Acti subinde clamant.
Ego simul Lyæi,
Nardi simul fragrantis
Satur, simul puellæ,
Libens libens proteruo
Præceps agor furore.

AMOR VINCIT.

Libens libens amabo,
Amare Amor iubebat,
Sed ipse mente captus
Parêre negligebam.
Hic ergo sumit arcum,
Et auream pharetram,
Me prælio lacessens.
At ipse verò tectus
Lorica, vt olim Achilles,
Hastáque, parmuláque,
Audax repugno Amori.
Ferox petit, recedo.
Exhausta vbi pharetra,
Ringit: dein seipsum

Im-

Immittit vt ſagittam.
Mihíque ſoluit artus,
Et intimum ſubit cor,
Nil parmula tegente.
Nam cur foris petamur,
Cùm prælium ſit intus?

DIVITIAS CONtemnit.

Nil Sardium potentem
Curo Gygem, nec vllo
Amore tangor auri,
Nec æmulor tyrannis.
Perfuſa curo barba
Nardo vt mihi niteſcat.
Curo vt roſæ rubentes
Caput mihi coronent.
Id curo iam quod inſtat.
" Cui nota craſtina eſt lux?
Ergo bibas oportet,
Libans voces Lyæum,
Ludáſque per ſerenum.
Ne fortè, ſi occuparit
Morbus, neget bibendum.

IN AMOREM.

Thebana dicis arma,
Troiana cantat ille:
Meas at ipſe clades.
Me non eques, pedéſve,
Non perdidêre naues:
Quoddam nouum ſed agmẽ,
Ab acribus petens me,
Et faſcinans ocellis.

POCVLVM.

Argenteum toreuma,
Vulcane, quæſo nobis
Polito, non Gradiui
Quidem furentis arma.
Quid curo præliari?
Sed poculum peramplum,
Quantum potes profundum.
Cælata verò in illo
Nec plauſtra ſint, nec aſtra,
Nec Orion aquoſus.
Quid Pleiades moramur?
Quid aſtra item Bootæ?
Fac vineam virentem,

Cum mitibus racemis.
Fac aureos prementes
Pulchrum ſimul Lyæum,
Cupidinem, Bathyllum.

ALIVD POCVLVM.

Ars bella delicatum
Scyphum mihi elabora,
Argenteum: nouum ver
Effinge veris hora,
Hora roſas ferente,
Roſas quibus nec vlla
Mihi prior voluptas.
Id verò vbi explicaris,
Affinge potionem,
Dulciſſimam ſed illam.
Nefarium ſacrorum
Ritum aufer exterûm, nec
Sit triſtis vlla imago.
Cælato verò nobis
Prolem Iouis Lyæum.
Dulcémque temperato
Myſtis Venus liquorem,
Quæ nuptiis amica.
Inſculpe Amorem inermem,

Et Gratias iocantes,
Vitis ſacræ ſub vmbra,
Pendentibus racemis,
Et pampino frequentis.
His inſuper venuſtos,
Ni Phœbus ipſe ludat,
Addas velim iuuencos.

BIBENDVM ESSE.

Terræ bibunt feraces,
Plantæ bibunt & illas.
Auras Thetis marina,
Et aureus Thetin Sol:
Bibítque Luna Solem.
Quid increpatis ergo
Me, dum bibo, ſodales?

BLANDITVR AMICAE.

Et Tantali ſilex ſtat
Propter Phrygum fluenta,
Pandioníſque nata
Volucris eſt hirundo.
Speclum forem ſed ipſe,
Quod ſemper intueris.
Veſtis forem decora,

Vt ſemper induas me.
O ſi latex perennis
Fiam, lauémque totam.
Te, lux mea, vt linam, ſim
Nardus libens odora.
Sim faſcia & papillis.
Collo vnio decenti.
Plantíſque mollicellus
Sim calceus tenellis,
Vt ambulans teras me.

DE SEIPSO CALENTE.

Date mî, date, ô puellæ
Cyathum, vt bibam, Lyæi.
Quia me bibit quoq; ipſum
Calor aridus iam, & ægrè
Animam trahens anhelo.
Date floſculos Lyæi.
Date ſerta queis calentem
Amo frigerare frontem.
Penitiſſimos amorum
Aliter tego calores,
Aliquóque condo corde.

IN EFFIGIEM
Bathylli.

Agedum Bathylli ad vmbram
Statue arborem virentem.
Agitet comásque molles,
Teneræ ſonéntque frondes.
Propè fons fluat perennis
Suadæ, ſtrepente Lympha.
Quis eò applicare nolit,
Vbi viderit viator?

IN AVRVM.

„ Si prorogare vitam
„ Mortalibus valeret,
„ Seruare nitar aurum;
„ Sumpto appetens vt auro
„ Me Parca præteriret.
„ Sin nemini liceri
„ Vitam licebit vnquam,
„ Quare laboro fruſtra,
„ Præoccupóque luctus?
„ Nam ſi mori neceſſe eſt,
„ Quid me iuuabit aurum?
Optamus ergo poſthac
Dulci madere vino

Cum commodis amicis:
Toroque molliore
Pulchram tenere Cyprin.

HILARITER VI-
uendum.

» Mortalis editus ſum
» Vitæ ad viam terendam:
» Quantúmque iam peregi
» Curſum ſcio, at latet me
» Quantum viæ ſuperſit.
Tu verò abito cura,
Mecum tibi nihil ſit.
Lætabor ante metam,
Iocabor, atque pulchro
Saltabo cum Lyæo.

BIBENDVM ESSE.

Mihi bibendo vinum
Ærumna dormit omnis.
Ad me quid attinet labor?
Quid cura, quidve luctus?
» Mors me manet, nolim licet.
» Vitæ iuuat quid error?
Ergo merum bibamus,
Pulchri merum Lyæi.

„ Bibendo nanque vinum
„ Ærumna dormit omnis.

IDEM.

„ Simul ſubit Lyæus,
„ Curæ graues quieſcunt,
Lætúſque canto, Crœſi
Ceu poſſidens talenta.
Et cuncta mente calco,
Iacens humi, decorus
Nigris caput corymbis.
Armare, at ipſe poto.
Affer ſcyphum puer, da.
Nam præſtat ebrium me,
Quàm mortuum iacêre.

IDEM.

Bacchus puer Tonantis,
Liber pater, Lyæus,
Dum pectus it ſub imum
Dulci rigans liquore,
Saltare perdocet me.
Nec vilis ebrioſo
Mea eſt mihi voluptas.
Cum carmine atque plauſu

Delectat alma Cypris.
Post illa salto rursus.

AMICAM SVAM *iubet pingi.*

Age verò summe pictor,
Roseæ magister artis,
Agedum meam puellam,
Licet absit illa, pinge.
Ego te modum docebo.
Facito comam nigrantem,
Tenuíque crine mollem.
Syriúmque spiret illa,
Si cera possit, vnguen.
Nigricante sub capillo,
Age frons abusque primis
Niteat genis eburna.
Duplicem supercili arcum
Caue misceas, secésve:
Coëant, sed id latenter,
Veluti vides in illa.
Pilus hinc & hinc nigrescat.
Facito igneos ocellos,
Vt habet Minerua, glaucos:
Venus alma, mollicellos.

Tyrio rosæ colore,
Niueóque lacte mixto,
Fieri genas oportet.
Facito labella Suadæ,
Quibus osculum lacessat.
Tenerum deinde mentum
Dominæ,& polita ceruix
Charites habeto circùm
Nitidas simul volantes.
Superest vt induatur
Tyria stola, pusillum
Cutis vt tamen patescat,
Reliquósque prodat artus.
Satis est: videre nanque
Videor mihi. Euge,forsan
Etiam loquêre cera.

BATHYLLVS PINGITVR.

Mihi pinge sic Bathyllum
Veluti docebo, pictor.
Facito comas decentes:
Color intus vt niger sit,
Rutilante parte summa.
Cincinnum inordinatis
Face liberum capillis,

Vt amant, ſinens iacêre.
Supercili corona
Nigrior dracone frontem
Volo cingat hinc & inde,
Tenerámque, roſcidámque.
Oculum nigrum, trucémque
Facito, & tamen ſerenum.
Habet illud à Gradiuo,
Habet iſtud à Cythere.
Dubia vt citetur hinc ſpes,
Pauidúſque terror illinc.
Gena verò more mali
Roſea induatur ipſi
Tenui, nouáque pube.
Et eam, vt potes, pudoris
Proprius rubor coloret.
Labra neſcio vt tibi ſint
Faciunda. ſunto verò
Tenera, atque plena Suadæ.
Simul ipſa porrò cera
Taceat, ſimul loquatur.
At amplus eſto vultus.
Sed eburna præteribam,
Adonidíſque colla.
Age Mercuri manus da,

Mediúmque pectus illi,
Pugilis femur Laconis,
Semeleïíque ventrem,
Mediam deinde pubem
Veneris rudem explica, iam
Venerem ſed appetentem.
Tua ſed parum benigna ars.
Specioſiora quæ ſunt
Vetat exhibêre terga.
Quid opus pedes docere?
Pretium dabo quod optes.
Age Apollinem mihi iſtum
Aboleto, fac Bathyllum.
Fueríſque ſi profectus
Etiam Samum, fac ipſo
Mihi Apollinem ex Bathyllo.

DE CVPIDINE VINCTO.

Muſæ florea vincla
Capto nuper Amori
Iniecêre coronas,
Vinctum dántque decóri.
Nunc autem Cytherea
Quærens munera præfert
Queis abſoluat Amorem,

Sed quanuis redimatur,
Hærebit tamen illic,
Iam seruire suêtus.

FVRIT BIBENS.

Merum merum Lyæi
Prolixius propina.
Furam furam libenter.
Furebat olim Orestes,
Alcmæon & furebas,
Vterque matre cæsa.
Qui neminem necaui,
Sed optimum Lyæi
Vinum bibi rubellum,
Furam furam libenter.
Porrò Hercules furebat
Quassans grauem pharetram,
Arcus & Iphitæos.
Necnon furebat Aiax,
Cum parmula vibrans &
Grauem Hectoris machæram.
Ego scyphum capacem
Habens, & hanc coronam,
Arcu sine, & machæra,
Furam furam libenter.

RECENSET AMORES *suos.*

Tu, ſi referre quicquid
In omnibus viretis
Vbique frondis extat,
Aut perſequi recenſens
Maris vales arenas,
Solus velim meorum
Logiſta ſis amorum.
Primùm quidem ex Athenis
Viginti habes amores.
His quindecim ſed adde.
Deinde pone amorum
Agmen Corinthiorum.
Achaïæ eſt Corinthus,
Formoſæ vbi puellæ.
Iam Leſbios referto
Nobis Ionas vſque,
Et Cariam, Rhodúmque.
Bis mille ſunt amores.
Tantúmne,ais,amaſti?
Nondum Syros amores,
Nondum tenes Canobi,
Cretæve cuius vrbes

Furens habet Cupido.
Quid vis tibi referri
Omneis ſupra Gadiras
Et Bactrios, & Indos
Cordis mei calores?

DE AMORE.

Dilecta tu quotannis
Quidem venis hirundo,
Struíſque vere nidum.
Bruma ſed is, latebras
Nilum, petênſve Memphim.
At verò ſæuus ille
Amor meo perennis
In corde nidulatur.
Hic pinnulas Cupido
Agit nouas, hic ouo
In ipſo adhuc fouetur,
Iam ſemi natus ille eſt.
Proinde conqueruntur
Pulli,& ſtrepunt hiantes.
Atque interim minores
Fœtus alunt adulti.
Qui rurſus educati
Gignunt nouos amores.

Nobis quid ergo fiet?
Clamore perſequi tot
Cupidines nequimus.

AD PVELLAM.

Ne me fuge, ô puella,
Canos videns capillos.
Ne verò quòd tuo flos
Æui renidet ore,
Faſtidias amantem.
Vide vel in coronis
Album roſæ implicatum
Vt lilium decens ſit.

DE EVROPA.

Hic, ô puer, iuuencus,
Mihi quidem vt videtur,
Eſt Iuppiter ſupremus.
Nam fœminam inſidentem
Sidoniam vehítque
Tergo, ſecátque latum
Mare vngulis. nec vllus
Taurus gregem relinquat,
Tranauerítque pontum,
Ni Iuppiter ſit ipſe.

MOLLITER VI-
uendum.

Quid rhetorum doces me
Scita & neceſſitates?
Orationibus quid
Opus mihi tot iſtis,
Quibus nihil iuuamur?
Potare me doceto
Mollis merum Lyæi.
Quin aurea doce me
Ridere cum Cythere.
Cani caput coronant.
Aquam puer dato iam,
Profunditóque vinum:
Mentem mihi ſopito.
» Nam mortuum teges me
» Breui mora. Sepultus
» Nil concupiſcit vnquam.

VER.

Vide vt tepente vere
Charites roſis abundent.
Vide vt noti quieſcant,
Placido & mari ſtet vnda.

Vide vt natent anates,
Redeant grues peregré.
Radiis Apollo puris
Nitet,atque lustrat orbem,
Pepulítque nubium vmbras.
Hominum nitent labores,
Sola frugibus grauescunt,
Oliua parturit iam.
Bromij merum coronant.
Foliis vbique fœtus
Nitidus,micátque ramis.

DE SEIPSO.

Ego senex quidem sum,
Sed plus bibo iuuencis.
Si quando verò salto,
Vtrem iuuat vibrare,
Fastidióque thyrsum.
Pugnare siquis optet,
Fas esto, præliator.
Cedo scyphum puer mi,
Et melle temperatum,
Ac dulce funde vinum.
Ego senex quidem sum,
Saltabo verò, vt olim

Silenus in popello.

IDEM.

Vbi ſuaue poto vinum,
Animo repentè læto
Celebro nouem Camœnas.
Vbi ſuaue poto vinum,
Subitò moleſta cura, &
Operoſa conſili vis
Rapidas eunt in auras.
Vbi ſuaue poto vinum,
Subitò iocos reſoluens,
Roſeas me agit per auras
Hilarẽ ebriúmque Bacchus.
Vbi ſuaue poto vinum,
Simul indui coronam,
Manibus meis paratam,
Varióque flore textam,
Placidam celebro vitam.
Vbi ſuaue poto vinum,
Liquido madens odore,
Lepidam & tenens puellam,
Venerem cano iocoſam.
Vbi ſuaue poto vinum,
Animum vt meũ explicaui,

Cyathi in modum repandi,
Thiaſo frequente lætor.
Vbi ſuaue poto vinum,
Proprium hoc meum eſt lucellum:
Et id auferens abibo.
„ Siquidem mori ſtat omneis.

DE CVPIDINE.

Apem roſæ Cupido
Non cernit inſidentem,
Incautus at ferîtur.
Manúque ſauciata
Tenellus eiulauit.
Proinde cùm decoram
Volaſſet ad Cytheren,
Heus óccidi,óccidi,inquit,
Mater,relinquo vitam:
Nam me puſillus anguis,
Alas habens,momordit,
Apem vocant coloni.
At ſi, inquit illa, fili
Apis perurit ictus,
Quantum putas laborent,
Quos tu feris ſagittis?

BACCHVM LAVDAT.

Hilari merum bibentes,
Bromium patrem canamus.
Bromius chori repertor.
Bromium iuuant canentes.
Bromium iuuant iocantes.
Bromius Cupidini par.
Bromio calet Cythere.
Temulentia & per ipsum
Genita est, Charisq; pulchra.
Per eum dolor sopitur,
Per eum quiescit angor.
Vbi poculum repletum
Pueri ferunt venusti,
Fugit vsque cura mixta
Rapidis noti procellis.
Oneremur ergo vino,
Cura & leuemur omni.
» Tibi quid dolore prodest,
» Et confici querelis?
» Quis enim futura nouit?
» Sua cuique vita cæca est.
Iuuat vuidum Lyæo
Agitare me choreas.

Iuuat & fragrantem oliuo
Decente cum puella
Hilari vacare ludo.
Quod adeſt moleſtiarum,
Sibi qui volent habento.
Hilari merum bibentes,
Bromium patrem canamus.

DE SEIPSO.

Cupio quidem iocoſi
Bromij choros requirens:
Amo verò cum iuuencis
Fidibus canens bibénſque.
Hyacinthinis corollis
Caput implicatus, vt cum
Teneris iocer puellis,
Amo maximè inter omneis.
Nihil inuidere poſſum,
Neque noſſe contigit mî
Liuorem adhuc malignum.
Leuiora tela linguæ
Fugio timens procacis.
Fugio, execrórque ſemper
Epulis citata feſtis,
Genialibúſque bella:

Vbi maximè choreas
Vernante cum puella
Cithara ſonante plaudo.
Iuuat otium & quies me.

DE CICADA.

Nimis es, Cicada, fœlix:
Quòd arboris ſupremum,
Saturata rore pauco,
Vbi inſides cacumen,
Dominæ in modum potentis
Modulare dulce carmen.
Tua nanque cuncta lætis
Ea quæ vides in agris:
Quicquid ferunt & horæ.
Amor es boni coloni,
Quia nil ſoles nocere.
Veneranda verò vates
Æſtatis appetentis.
Volitas amata Muſis,
Volitas amata Phœbo:
Tibi qui dedit ſuauem,
Liquidámq; habere vocem.
Neque te ſenecta carpit.
Sapiens, humoque nata,

Studioque læta cantus,
Minimè patens dolori,
Sine ſanguine, ô Cicada,
Similis ferè deis es.

SOMNIVM.

Mihi currere in quiete
Nuper videbar, alas
Humeris gerens volucres.
Sedenim Cupido, plumbo
Pedibus licet grauatis,
Me prendit aſſecutus.
Sibi ſomnium quid hoc vult?
Ego ſic quidem putaui:
Multis amoribus qui
Miſer implicatus vror,
Aliis quidem reſoluar,
Sed in hoc manebo vinctus.

TELA CVPIDINIS.

Veneris maritus olim
In Lemniis caminis
Ex ære fabricabat
Amoribus ſagittas.
Venus ipſa verò melle

pag: 41, 42, inter H: Ste-
phani verſiones fol: 118, & pag:
43, 44, ibid: fol: 122 mo-
nint.

Bona cuſpides linebat.
Sed eas Cupido felle
Puer eius imbuebat.
Ibi cum impetu Gradiuus
Validam vibrabat haſtam,
Et Amoris eleuabat
Leuiora tela ridens.
Grauis hæc tamen videtur,
Amor inquit,experire.
Iacit:excipítque Mauors.
Venus & ſub ipſa ridet.
Ibi Mars ſtatim ingemiſcens
Grauis,inquit,aufer illam.
Tibi ſerua,ait Cupido.

IN AMOREM.

Graue non amare prorſus.
Graue rurſus eſt amare.
Graue ter quatérve amare,
Nec amoribus potiri.
" Minimi genus putatur.
" Sapiens iacet, probúſque.
" Pretium intuentur vnum.
Pereat ſed ille, primus
Pretium impius qui amauit.

» Iubet abnegare fratres
» Pretium, iubet parentes,
» Ciet & cruenta bella.
» Quod acerbius, perîmus
» Miſeri per hoc amantes.

SENEX SALTANS.

Amo ſenem venuſtum, &
Iuuenculum choreuten.
Verùm ſenex choreas
Plaudens, ſenis capillos,
Mentem gerit iuuenci.

HOMERI LYRA.

Age da lyram mî Homeri,
Vbi chorda abeſt cruenta.
Age da ſcyphos ſacrarum
(Volo temperare) legum:
Vt humum ebrius laceſſam,
Pede verberans ſoluto:
Citharáque concinente,
Rabie furens modeſta,
Temulenta verba fundam.

AD PICTOREM.

Age pictor optime audi
Lyricæ modos Camœnæ,
Berecinthiásque vento
Minimè ſuo ſonantes
Age tibias iocoſis
Penitus relinque Bacchis,
Age pinge ciuitates
Hilaras,nec abſque riſu,
Modò verò cera poſsit,
Etiam ſuas amantum
Mihi pinge ſanctiones,

DE BACCHO.

Iuuenē in ſcyphis valentē,
Minimè in ſcyphis pauētem,
Lepidum in ſcyphis choreutē
Faciens deus reuenit:
Homini meros amores,
Hilarum ferens temetum,
Genitrice vite natum,
Acinis in ebrioſis
Cohibens adhuc reuinctum,
Vt vbi ſit vua ſecta,

Vigeamus abſque morbo:
Vigeamus vſque membra,
Vigeamus vſque mentem:
Redeunte donec anno
Redeat nouus Lyæus.

VENVS MARI *emergens.*

Imitatur ergo pontum
Manus,exprimítque cælo.
Furor artis ergo diſco
Breuiore miſcet vndam
Maris in patente dorſó.
Igitur repertus eſt qui
Niueam Cyprin ſupernè,
Tenerámque cælet,ipſam
Nimis in deos ſuperbus
Generis deûm parentem.
Ita fingit iſte nudam,
Vt aquis tegántur vna
Ea quæ nefas videri.
Placidis vagatur vndis,
Velutíque muſcus albens
Nitet in mari ſereno,
Ita fluctibus renidens

Mediis

Mediis Venus natando
Trahit, atque pellit vndam.
Roſeas ſupra papillas,
Ferè aduſque molle collum
Secat vnda vaſta Cyprin.
Medio ſed illa ſulco,
Hyacintho vt implicatum
Bene lilium rubente,
Placido mari relucet.
Ibi cærulúſque Delphin
Agitat frequens choreas,
Sedet ipſiúſque dorſo
Amor, & Cupido, ridens
Hominum dolos vterque.
Ibi piſcium recuruus
Salientium chorúſque,
Paphiéque ludit alma,
Neque non natando ridet.

IN VINVM.

Calathis nigros racemos,
Iuuenes viri reſectos
Humero ſuper valente,
Lepidæ & ferunt puellæ.
Sed vbi in lacum dederunt,

Referunt pedem puellæ,
Manibus premuntur vuæ.
Pedibus merum resoluunt,
Bromium viri canentes:
Lacus & repletur hymnis.
Iuuat hos videre dulcem
Doliis nouum Lyæum,
Vbi feruet ille, apertis.
Simul hunc senes biberunt,
Tremulis choros celebrant
Pedibus, vibrántque canos.
Speculatus at puellam
Iuuenis decens venustam
Petit abditus, sub vmbra
Tenerum in latus iacentem,
Grauitérque consopitam.
Ibi eam Cupido mulcens,
Suadet facem malignus
Violare nuptialem.
Iuuenem tamen repellit
Mulier, nec audit illum.
At vbi nihil valere
Sua sentit ille verba,
Subigit pati misellam.
» Siquidem ebrius Lyæus

»Petulante cum iuuenta
»Ita ludit inſolenter.

ROSA.

Variæ ferax coronæ,
Cano ver, roſamq́ue vernam.
Bone tu adiuua ſodalis,
Roſa ſpiritus deorum,
Hominum roſa eſt voluptas.
Vbi floridi tepeſcunt
Viridante vere amores,
Decus addit illa Nymphis.
Roſa ſuauium Cytheres.
Roſa cura opúſque vatum,&
Decet ipſa planta Muſas.
Etiam aſperis roſetis,
Licet irrito labore,
Iuuat admouere palmas.
Iuuat & ſubinde Amorum,
Vbi legeris, ſuauem
Manibus fouere florem,
Genialibúſque menſis,
Trietericíſque Bacchi,
Roſa quæritur decora.
Sine flore quid fit illo?

Roſeis relucet Eôs
Digitis: color Cytheres
Roſeus: nitent lacertis
Roſeis vbique Nymphæ.
Medicatur hic & ægris,
Neque mortuos relinquit:
Violénſque vincit æuum.
Senium roſæ venuſtum
Retinet iuuentæ odorem.
Age proferamus ortum.
Vbi ſpumeis ab vndis,
Genitalibúſque quondam
Venus editur profundi:
Iupitérque bellicoſam
Cerebro parit Mineruam:
Sola tunc roſæ ſuperbum
Etiam edidêre germen.
Nouus, inclytúſque fœtus.
Chorus hîc deûm beatus,
Roſa fiat vt venuſta,
Vbi nectare imbuiſſet,
Ita nobilem excitauit
Rigido exerens rubeto
Fruticem tuum Lyæe.

DE SEIPSO.

Iuuenes ego alloquebar,
Pedetentim at illa venit,
Vbi vidit alloquentem.
Ego tunc ego in choream
Propero ſenex volucris.
Eo iam, mane Cybelle.
Age da mihi coronam.
Procul eſto nunc ſenectus.
Genium volo choreis
Celebrare cum iuuencis,
Iuuenis repentè factus.
Aliquis mihi liquorem
Properato ferre dulcem
Grauida Lyæi ab vua, vt
Videat ſenis vigorem:
Loqui adhuc quidem valētis,
Bibere & probè ſcientis,
Fúrere & ſimul venuſté.

IN AMANTES.

Equi ſolent inuſtum
Coxis habere ſignum,
Noteſcit & tiara

Parthus sua notatus.
Statim sed ipse quemvis
Nosco videns amantem:
In corde nanque signum
Quoddam gerit pusillum.

SAPPHVS LESBIAE
carmen ad Venerem, eodem
Helia interprete.

Sedibus gaudens variis, dolísque,
O Iouis proles Cypri sempiterna,
Confici ne me patiaris, oro,
Diua dolore.
Huc ades tandem: precibus vocata
Si meis vnquam celer affuisti.
Tecta me propter quia sæpe linquis
Aurea patris.
Et venis curru properante vecta.
Te nigris ad me tenueis per auras
Passeres alis agiles ferebant
Æthere ab alto.

Hîc iugales vix tibi sunt soluti,
Ore cùm tu me, dea, sempiterno
Incipis ridens animum rogare
Quæ mala tangant:
Cur vocem te, quid mihi tum furenti
Maximè poscam fieri, quis autem
Seruiat captus mihi. Quis lacessit
Te mea Sappho?
Si fugit nunc te, citò prosequetur.
Accipit nunquam, dabit vsque dona.
Non amat te nunc, at amabit, & quod-
cunque iubebis.
O fauens adsis quoque nunc, meúmq;
Libera curis animum molestis,
Adiutrix oro mihi sis in omni
Fortis amore

EIVSDEM SAPPHVS.

Iam pulchra quidem Diana,
Iam Pleiades occiderunt:
Iam nox media est, & hora
Iam præterit. ipsa verò
Ah sola cubo misella.

EIVSDEM, INTERPRETE

Catullo, postremis quatuor uersibus Heliæ exceptis.

Ille mî par esse deo videtur,
Ille, si fas est, superare diuos,
Qui sedens aduersus identidem te
Spectat, & audit
Dulcè ridentem: misero quod omneis
Eripit sensus mihi. nam simul te
Cypria aspexi, nihil est super mî
Quod loquar amens.
Lingua sed torpet, tenueis sub artus
Flamma demanat, sonitu suopte
Tinniunt aures, gemina & teguntur
Lumina nocte.
Defluit sudor, tremo tota prorsus,
Sicca iam non me image pallet herba,
Proxima vt morti, videor perindè
Exanimata.

AD CLARISS. virum Petrum Montaureum.

Aureus cui mons dat habere nomen,
Splendidum nomen meritò, atq; celsum:
Nam velut terras superant iacentes
Ardua montis,
Et magis fulget, pretióque præstat
Cæteris aurum facilè metallis,
Emines sic tu grauitate summa
Clarus, & arte.
Rursus en mitto tibi Anacreontem,
Lesbia iunctum benè cum puella.
Quis neget? plectro, fidibúsque eisdem
Ludit vterque.
Hic rosa gaudet, Venere, atque Baccho:
Illa nec Bacchum fugit, & rosarum
Flore lætatur, Venerísque numen
Maximè adorat.

Hic furit, verum aut simulat furorem:
Te furor, Sappho, miseram furor te
Impulit tandem vt rueres ab alta
Leucade præceps.
Nec rudem verò, neque perpolitum
Mitto, sed qui iam minus impolitus,
Et queat paulò melior videri,
Quàm fuit antè.
Omnibus totus poterit probari,
Si tibi parte ex aliqua probetur,
Nec malus cuiquam perhibēdus author
Ipse videbor.